РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

9 септември 2011 година*

По дело T-25/06

Alliance One International, Inc., установено в Danville, Вирджиния (Съединени американски щати), за което се явяват адв. C. Osti и адв. A. Prastaro, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана първоначално от г-н É. Gippini Fournier и г-н F. Amato, впоследствие от г-н Gippini Fournier и г-н N. Khan, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за частична отмяна на Решение C (2005) 4012 окончателен на Комисията от 20 октомври 2005 година относно производство по прилагане на член 81, параграф 1 [ЕО] (дело COMP/C.38.281/B.2 — Суров тютюн — Италия) и при условията на евентуалност искане за намаляване на размера на глобата, наложена на Alliance One International,

* Език на производството: английски.

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: г-н J. Azizi, председател, г-жа E. Cremona (докладчик) и г-н S. Frimodt Nielsen, съдии,

секретар: г-жа C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 28 септември 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Жалбоподателят, Alliance One International, Inc. (наричан по-нататък „Alliance One“), е американско дружество, установено в Съединените щати, което оглавява група, създадена от сливането на Dimon Inc. (наричано по-нататък „Dimon Inc.“) и Standard Commercial Corp. (наричано по-нататък „SCC“), извършено на 13 май 2005 г., след разглежданото нарушение.

2 През периода на нарушението Dimon Italia Srl и Transcatab SpA, две от четирите основни предприятия за първична преработка на суров тютюн, установени в Италия (наричани по-нататък „преработвателите“), са били дъщерни дружества, изцяло контролирани съответно от Dimon Inc. и SCC, правоприемник на които е Alliance One.

А — *Административното производство*

3 На 15 януари 2002 г. Комисията на Европейските общности, въз основа на член 11 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), е отправила до професионалните сдружения на преработвателите и производителите на италиански тютюн, а именно Associazione professionale trasformatori tabacchi italiani (APTI, Професионално сдружение на италианските преработватели на суров тютюн) и Unione italiana tabacco (Unitab, Италиански тютюнев съюз), искания за предоставяне на сведения относно италианския пазар на суров тютюн.

4 На 19 февруари 2002 г. Комисията получава заявление за освобождаване от глоба по реда на Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството“; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3) от страна на Deltafina SpA, преработвател — член на APTI. На 6 март 2002 г. Комисията му предоставя условно освобождаване от глоба въз основа на точка 15 от посоченото известие.

5 На 4 април 2002 г. Комисията получава заявление за освобождаване от глоба на основание точка 8 от Известието относно сътрудничеството и при условията на евентуалност — за намаляване размера на глобата, въз основа на точки 20—27 от посоченото известие, от страна на Dimon Italia, както и заявление за намаляване на размера на глобата, на същото основание, от страна на Transcatab.

6 На 18 и 19 април 2002 г. Комисията извършва проверки по реда на член 14 от Регламент № 17 в помещенията на Dimon Italia и Transcatab, както и в помещенията на Trestina Azienda Tabacchi SpA и Romana Tabacchi SpA.

7 На 8 октомври 2002 г. Комисията уведомява Dimon Italia и Transcatab, че те са съответно първото и второто предприятие, представили доказателства за нарушението по смисъла на Известието относно сътрудничеството и има намерение да им предостави в края на административното производство намаление на размера на глобата, която би им била наложена въз основа на евентуално установените нарушения.

8 На 25 февруари 2004 г. Комисията приема изложение на възраженията, което изпраща на десет предприятия или сдружения, сред които преработвателите и дружествата майки на някои от тях. Адресатите на изложението на възраженията получават достъп до административната преписка, копие от която им е изпратено на CD-ROM от Комисията, и представят писмени становища в отговор на направените от Комисията твърдения за нарушения. След това, на 22 юни 2004 г., е проведено изслушване.

9 Вследствие на приемането на 21 декември 2004 г. на допълнение към изложението на възраженията от 25 февруари 2004 г., на 1 март 2005 г. е проведено второ изслушване.

10 След като се допитва до Консултативния комитет по ограничителни практики и господстващо положение и взема предвид окончателния доклад на служителя по изслушването, на 20 октомври 2005 г. Комисията приема Решение C (2005) 4012 окончателен от 20 октомври 2005 г. относно производство по прилагане на член 81, параграф 1 [ЕО] (дело COMP/C.38.281/B.2 — Суров тютюн — Италия) (наричано по-нататък „обжалваното решение“), резюме от което е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 13 февруари 2006 г. (ОВ L 353, стр. 45).

Б — *Обжалваното решение*

11 Обжалваното решение се отнася, на първо място, до хоризонтален картел, създаден от преработвателите на суров тютюн на италианския пазар (съображение 1 от обжалваното решение).

12 В обжалваното решение Комисията констатира, че в рамките на този картел през периода от 1995 г. до началото на 2002 г. преработвателите са определяли условията на сделките по изкупуване на суров тютюн в Италия, що се отнася както до пряко изкупуване от производителите, така и до изкупуване от „трети натъпквачи", в частност относно определянето на цените и разпределянето на пазара (съображение 1 от обжалваното решение).

13 На второ място, обжалваното решение се отнася до две други нарушения, отделни от създадения от преработвателите картел, извършени между началото на 1999 г. и края на 2001 г., които са се състояли за APTI — в определяне на договорните цени, които то договаряло за сметка на членовете си, с оглед на сключването на междубраншови споразумения с Unitab, и за последното — в определяне на цените, които то договаряло с APTI, за сметка на своите членове, с оглед на сключване на същите споразумения.

14 В обжалваното решение Комисията приема, че практиките на преработвателите представляват едно-единствено продължавано нарушение на член 81, параграф 1 ЕО (вж. по-специално съображения 264—269 от обжалваното решение).

15 В член 1, параграф 1 от обжалваното решение тя вменява отговорността за картела на четиримата италиански преработватели, Universal Corp., дружество майка на Deltafina, както и Alliance One, като дружество създадено от сливането на Dimon Inc. и SCC. В член 1, параграф 2 от обжалваното решение Комисията

констатира и че APTI и Unitab са нарушили член 81, параграф 1 ЕО, като са вземали решения за определяне на цените, които те са договаряли за сметка на членовете си с оглед на сключването на междубраншови споразумения.

16 В член 2 от обжалваното решение Комисията налага глоби на предприятията, посочени в точка 15 по-горе, както и на APTI и Unitab (вж. точка 54 по-долу).

1. *Адресатите на обжалваното решение*

17 В точка 2.4 от обжалваното решение са определени неговите адресати.

18 Комисията се позовава най-напред на постоянната съдебна практика, според която понятието за предприятие в контекста на конкурентното право трябва да бъде схващано като обозначаващо една стопанска единица от гледна точка на предмета на разглежданото споразумение дори ако — от юридическа гледна точка — тази стопанска единица е съставена от няколко физически или юридически лица (съображение 325 от обжалваното решение).

19 След това Комисията посочва, че е установено, че Deltafina, Dimon Italia (преименувано впоследствие в Mindo), Transcatab и Romana Tabacchi, както и APTI и Unitab са участвали пряко в констатираните нарушения през съответните периоди и че вследствие на това всяко от тези предприятия и сдружения е адресат на обжалваното решение (съображение 327 от обжалваното решение).

20 Комисията продължава анализа си, като разглежда въпроса дали съответните дружества майки трябва да носят отговорност за неправомерното поведение на някои дъщерни дружества (Deltafina, Dimon Italia и Transcatab). Тя припомня в това отношение, че през периода на нарушенията Deltafina е било изцяло дъщерно дружество на Universal, Dimon Italia — изцяло дъщерно дружество на Dimon Inc. и Transcatab — изцяло дъщерно дружество на SCC (съображение 328 от обжалваното решение).

21 Комисията посочва в частност, че според съдебната практика дружество майка може да носи отговорност за неправомерното поведение на свое дъщерно дружество, когато последното не може да определя самостоятелно поведението си на пазара. В това отношение тя припомня, че когато дружеството майка притежава изцяло капитала на своето дъщерно дружество, може да се предположи, че то действително упражнява решаващо влияние върху поведението на същото, когато то извършва нарушение на член 81, параграф 1 ЕО (съображения 329 и 330 от обжалваното решение).

22 В съображение 331 от обжалваното решение тя заключава, че що се отнася до Deltafina, Dimon Italia и Transcatab, основателно може да се предположи, че те „не са самостоятелни“, тъй като са или са били, в случая на Dimon Italia, притежавани изцяло от съответните им дружества майки.

23 Като отхвърля тезата, поддържана от посочените дружества в отговорите им на изложението на възраженията, според която, за да се докаже упражняването на решаващо влияние, са необходими и други данни освен пълният контрол, Комисията уточнява, че всяка презумпция за такова влияние в случая на изцяло контролирано дъщерно дружество е оборима. Страната, която иска да обори тази презумпция, трябва да представи „солидни доказателства“ за противното, които не могат да бъдат просто общи сведения, неподкрепени с убедителни доказателства (съображение 334 от обжалваното решение).

24 В това отношение тя последователно разглежда доводите, представени от дружествата майки — адресати на обжалваното решение.

25 Комисията отхвърля най-напред общия довод, изтъкнат от засегнатите дружества майки относно пълната отговорност на местното управление за дейността на съответните им дъщерни дружества. Според нея фактът, че при придобиването на 100 % на съответните им дъщерни дружества Dimon Inc. и SCC са запазили съществуващото управление, не би могъл да изключи упражняването от посочените дружества майки на решаващо влияние върху съответните им италиански дъщерни дружества, защото е обичайно да се повери на местното управление на изцяло притежавано дъщерно дружество управлението на текущите дейности (съображение 338 от обжалваното решение).

26 Според Комисията никое от тези предприятия не е доказало някаква особеност на своята група, която да прави дейността на дъщерното му дружество в значителна степен независима от неговото влияние (съображение 339 от обжалваното решение).

27 В това отношение Комисията анализира здравината на съществуващите между Deltafina, Dimon Italia, Transcatab и съответните им дружества майки икономически връзки, които биха доказали, че италианските дъщерни дружества съставляват една стопанска единица с останалата част от тяхната група. За тази цел Комисията отбелязва, че засегнатите групи са били най-едрите търговци на тютюн на листа в света и че те често са придобивали и търгували закупения от техните италиански дъщерни дружества тютюн (съображение 340 от обжалваното решение).

28 Що се отнася до Dimon Inc. и SCC, Комисията отбелязва, че преди да придобият целия капитал на Dimon Italia и на Transcatab, тези две предприятия вече са контролирали последните съвместно със съответните им италиански партньори. Следователно фактът, че те „не са променили нищо в управлението“ на дъщерните дружества в резултат на това придобиване, не може да бъде разглеждан като доказателство, че те не са упражнявали никакво влияние върху управителите, след като са станали еднолични собственици. Комисията добавя, че в случая на Dimon Italia управителният съвет се е състоял само от представители на групата Dimon и че един от тях е бил натоварен изключително с текущото управление на предприятието. Относно делегирането на изпълнителни правомощия на генералния директор на Transcatab Комисията декларира, че не

разполага с никаква информация, позволяваща ѝ да установи, че той не е бил назначен от SCC, също както и останалите членове на управителния съвет (съображения 341 и 342 от обжалваното решение).

29 Комисията отхвърля по-нататък довода на Dimon Inc. и на SCC, че не са съществували никакви комуникационни връзки между тях и дъщерните им дружества (съображения 343—346 от обжалваното решение).

30 На първо място, Комисията разглежда съществуването на евентуални комуникационни връзки между Transcatab и SCC. В това отношение тя отбелязва, че дейността на Transcatab е считана за дейност на Standard Commercial Tobacco Co., Inc. (SCTC), холдингово дружество в рамките на групата SCC, изцяло притежавано от SCC, и че тя е била анализирана в рамките на дейността на групата, включваща продажбите от групата SCC на производителите на цигари. От това тя заключава, че резултатите от дейността на Transcatab са били докладвани на висшестоящите в групата и впоследствие консолидирани (съображение 344 от обжалваното решение).

31 Второ, Комисията разглежда положението на Dimon Italia и Dimon Inc. Тя отбелязва, че дъщерното дружество е изготвяло периодични доклади, съдържащи поверителна информация относно неговата стратегия и резултати, адресирани до дружествата от групата, които са изкупували от Dimon Italia. Тя отбелязва също, че в други документи се посочвала пряка намеса на управлението на Dimon International Inc. и на други дружества от групата Dimon в дейността на Dimon Italia. Тя добавя, че Dimon Inc. често е било обозначавано с наименованието „Dimon International Inc.“, което означава, че последното е действало ефективно на най-високото равнище на групата от името на дружеството майка. От това Комисията прави извода, че не може да има съмнение относно съществуването на комуникационни връзки между Dimon Italia и Dimon Inc. дори ако тези връзки са минавали през Dimon International (съображение 345 от обжалваното решение).

32 Комисията отхвърля довода, че Dimon Inc. не е било пряко дружество майка на Dimon Italia, с мотива че не са били предоставени никакви данни относно ролята на Intabex Netherlands BV (наричано по-нататък „Intabex“), както и относно съществуването на евентуални комуникационни връзки между него и Dimon Italia и между него и Dimon Inc. Освен това, изглежда, Intabex е действало само в качеството на холдингов финансов посредник без никаква връзка с оперативните аспекти на дейността на Dimon Italia (съображение 346 от обжалваното решение).

33 Комисията уточнява, че предвид факта, че групите, към които са принадлежали Transcatab и Dimon Italia през времетраенето на нарушението, са преустановили съществуването си в резултат на тяхното сливане в новото дружество Alliance One, последното в качеството си на правоприемник на тези две групи е адресат на обжалваното решение. Същото се отнася до Dimon Italia, което е продадено от Intabex на лица, които са го преименували в Mindo (съображения 349 и 350 от обжалваното решение).

34 С оглед на различните гореизложени данни, в съображение 351 от обжалваното решение Комисията заключава, че Deltafina, Universal, Mindo (по-рано Dimon Italia), Transcatab, Alliance One, Romana Tabacchi, APTI и Unitab трябва да носят отговорност за нарушенията и да са адресати на обжалваното решение.

2. *Определяне на размера на глобите*

35 В съображения 356—404 от обжалваното решение Комисията определя размера на глобите, които да бъдат наложени на неговите адресати.

36 На първо място, Комисията разглежда тежестта на нарушението. След като припомня, че при оценяването ѝ трябва да се вземе предвид характерът на нарушението, неговото действително отражение върху пазара, където това може да бъде определено, и размерът на съответния географски пазар, в съображение 369 от обжалваното решение тя заключава, че извършеното от преработвателите нарушение трябва да се счита за много сериозно.

37 На второ място, в съображения 370—376 от обжалваното решение Комисията разглежда въпроса за „специфичната тежест“ и за „възпиращия ефект“. В това отношение тя посочва, че следва да се вземе предвид „специфичното значение на всяко предприятие и вероятното отражение от неговите незаконосъобразни действия“.

38 Най-напред Комисията преценява, че глобите трябва да бъдат определени в зависимост от положението на пазара на всяка от страните (съображение 371 от обжалваното решение).

39 В това отношение Комисията счита, че началният размер на глобата на Deltafina трябва да бъде най-висок, защото то се е оказало най-големият купувач, с пазарен дял от приблизително 25 % през 2001 г. (съображение 372 от обжалваното решение).

40 Като се има предвид по-ограниченият пазарен дял на релевантния пазар през 2001 г., от приблизително 9—11 % на Transcatab, Dimon Italia и Romana Tabacchi, Комисията счита, че те „трябва да бъдат обединени“ и че началният размер на техните глоби трябва да бъде по-нисък (съображение 373 от обжалваното решение).

41 Същевременно Комисията смята, че начален размер на глобата, отразяващ единствено положението на пазара, няма да има достатъчен възпиращ ефект върху Deltafina, Dimon Italia (Mindo) и Transcatab, защото въпреки относително ограничения си оборот всяко от тях принадлежи — или, в случая на Mindo, е принадлежало — към многонационални групи със значителна икономическа и

финансова мощ, които са били основните световни търговци на тютюн, действащи на различни равнища в тютюневата индустрия и на различни географски пазари (съображение 374 от обжалваното решение).

42 Следователно, за да придаде достатъчно възпиращ ефект на глобата, Комисията приема, че следва да приложи коефициент на увеличение 1,5 — т.е. увеличение с 50 % — към началния размер, определен за Deltafina, и коефициент на увеличение 1,25 — т.е. увеличение с 25 % — към началния размер, определен за Dimon Italia (Mindo) и Transcatab (съображение 375 от обжалваното решение).

43 Така в съображение 376 от обжалваното решение Комисията определя началния размер на глобите по следния начин:

— Deltafina: 37,5 милиона евро,

— Transcatab: 12,5 милиона евро,

— Dimon Italia (Mindo): 12,5 милиона евро,

— Romana Tabacchi: 10 милиона евро.

44 На трето място, Комисията разглежда въпроса за продължителността на нарушението.

45 От съображения 377—379 на обжалваното решение е видно, че Комисията увеличава началния размер на глобите с 10 % за пълна година на нарушение и с 5 % за всеки друг допълнителен период, равен или по-продължителен от шест месеца. По този начин тя увеличава началния размер на глобата с 60 %, което съответства на период на нарушение от шест години и четири месеца за Deltafina, Dimon Italia (Mindo) и Transcatab, и с 25 %, което съответства на период на нарушение от две години и осем месеца за Romana Tabacchi.

46 При това положение основните размери на глобите, наложени на адресатите на обжалваното решение, са установени, както следва:

— Deltafina: 60 милиона евро,

— Transcatab: 20 милиона евро,

— Dimon Italia (Mindo): 20 милиона евро,

— Romana Tabacchi: 12,5 милиона евро.

47 На четвърто място, в съображения 380—398 от обжалваното решение Комисията разглежда въпроса дали е налице основание да бъдат взети предвид смекчаващи обстоятелства. Що се отнася в частност до положението на Dimon Italia и Transcatab, тя отхвърля всичките им доводи, представени с цел да се ползват от смекчаващи обстоятелства.

48 На пето място, Комисията определя размера на глобите, в резултат на прилагането на смекчаващи обстоятелства, като намалява съответно до 50 % и до 30 % началния размер на глобите, наложени на Deltafina и Romana Tabacchi, и проверява дали има основание да измени основните размери за различните адресати, за да не превишават тавана от 10 % от оборота, предвиден в член 23, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) (съображения 399—404 от обжалваното решение).

49 В това отношение тя уточнява, че когато разглежданите предприятия принадлежат към една група, е установено, че тези предприятия са под решаващото влияние на своите дружества майки и че вследствие на това, понеже последните са солидарно отговорни за наложените на дъщерните им дружества глоби, за да се определи посоченият по-горе таван от 10 %, трябва да се вземе предвид световният оборот на групата (съображение 401 от обжалваното решение).

50 На тази основа Комисията посочва, че наложената на Romana Tabacchi глоба не трябва да надвишава 2,05 милиона евро и че не е необходимо другите глоби да се намаляват на основание на посочената разпоредба (съображения 402 и 403 от обжалваното решение).

51 Комисията приключва анализа си относно тавана на глобата с ограничаване на солидарната отговорност на Mindo до 10 % от оборота му през последната година, т.е. до 3,99 милиона евро, като се има предвид, че към момента на приемането на обжалваното решение то не е поддържало никаква връзка с бившата група Dimon, понастоящем Alliance One (съображение 404 от обжалваното решение).

52 На шесто място, Комисията се произнася относно приложението на Известието относно сътрудничеството (съображения 405—500 от обжалваното решение).

53 След като констатира, че Dimon Italia и Transcatab са изпълнили условията, наложени им въз основа на заявлението им за намаляване на размера на глобата, Комисията преценява представените доказателства и тяхното сътрудничество в хода на производството и решава, че те би следвало да се ползват от най-голямото намаление на размера на глобата, предвидено в диапазоните, които са им били указани в резултат на заявлението и които са съответно 50 % и 30 % (съображения 492—499 от обжалваното решение). За сметка на това на Deltafina не е било предоставено никакво освобождаване или намаляване на размера на глобата.

54 Съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, в член 2 от обжалваното решение Комисията определя размера на глобите на предприятията и сдруженията на предприятия — адресати на решението, както следва:

— Deltafina и Universal, солидарно: 30 милиона евро,

— Dimon Italia (Mindo) и Alliance One: 10 милиона евро, като Alliance One е отговорно за цялата сума, а Mindo е солидарно отговорно само за 3,99 милиона евро,

— Transcatab и Alliance One, солидарно: 14 милиона евро,

— Romana Tabacchi: 2,05 милиона евро,

— APTI: 1 000 евро,

— Unitab: 1 000 евро.

Производство и искания на страните

55 На 24 януари 2006 г. Alliance One подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

56 В жалбата си Alliance One е поискало настоящото дело да бъде съединено с делата, образувани по жалбите на Mindo и Transcatab (вж. точки 57 и 58 по-долу).

57 На 20 януари 2006 г. Mindo подава жалба, с която иска частична отмяна на обжалваното решение и при условията на евентуалност — намаляване на размера на наложената му с обжалваното решение глоба (дело T-19/06).

58 На 3 февруари 2006 г. Transcatab също подава жалба, с която иска частична отмяна на обжалваното решение и при условията на евентуалност — намаляване на размера на наложената му с обжалваното решение глоба (дело T-39/06), като иска съединяването на това дело с настоящото.

59 С отделен акт, постъпил в секретариата на Общия съд на 27 юли 2006 г., Mindo е поискало съединяването на дело T-19/06 с настоящото дело. На 21 август 2006 г. Alliance One представя становище по това искане в подкрепа на съединяването.

60 В писмо, постъпило в секретариата на Общия съд на 21 август 2006 г., Комисията посочва, че според нея съединяването на тези дела не би позволило да се повиши значително ефективността на производството и че предоставя на Общия съд да реши дали да уважи искането за съединяване.

61 Общият съд оставя без уважение искането за съединяване.

62 На 24 ноември 2009 г. Общият съд в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от процедурния му правилник, поставя писмен въпрос на Alliance One, на който същото отговаря в определения срок. На 2 февруари 2010 г. Комисията представя становището си по отговора на Alliance One.

63 По доклад на съдията докладчик Общият съд (трети състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от неговия процедурен правилник, приканва страните да представят определени документи. Страните изпълняват тези искания в определения срок.

64 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 28 септември 2010 г.

65 Alliance One моли Общия съд:

— да отмени член 1, параграф 1 от обжалваното решение в частта му относно SCC, Dimon Inc. и Alliance One,

— вследствие на това да намали размера на глобата, наложена на Transcatab и на Dimon Italia (Mindo), така че глобите да не надвишават 10 % от оборота им през последната година,

— при условията на евентуалност да намали глобата, наложена на Transcatab и на Dimon Italia (Mindo), поради неприложимост на коефициента на увеличение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

66 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди Alliance One да заплати съдебните разноски.

От правна страна

67 В подкрепа на жалбата си Alliance One сочи по същество три правни основания, които се разделят на много части. Главното правно основание е първото, изведено от нарушение на правилата, уреждащи възможността за вменяване на отговорност на дружество майка за извършени от дъщерното му дружество нарушения, както и от нарушение на правото на защита. Второто правно основание е изведено от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, тъй като размерът на наложената глоба надвишава 10 % от оборота, реализиран през 2005 г. съответно от Transcatab и Dimon Italia, както и на принципа на пропорционалност при определяне на окончателния размер на глобата. Alliance One повдига, при условията на евентуалност, и трето правно основание, изведено от фактическа грешка и грешка при прилагане на правото, както и от нарушение на принципа на пропорционалност и от липса на мотиви при определяне на коефициента на увеличение.

А — *По първото правно основание, изведено от нарушение на правилата, уреждащи възможността за вменяване на отговорност на дружество майка за извършени от дъщерното му дружество нарушения, както и от нарушение на правото на защита*

68 Това правно основание може да бъде подразделено на четири части. В първата част Alliance One изтъква, че Комисията е нарушила правилата, уреждащи възможността за вменяване на отговорност на дружеството майка за практиките на дъщерното му дружество. Във втората част Alliance One твърди, че SCC и Dimon Inc. са предоставили на Комисията доказателства, показващи, че те не са упражнявали решаващо влияние върху дъщерните си дружества, които Комисията по същество не е признала. В третата част Alliance One упреква Комисията, че е нарушила правото на защита на SCC и на Dimon Inc., като, за да оспори представените от тях доказателства, е използвала документи, които не са посочени в изложението на възраженията, и такива, които не са достъпни. В четвъртата част Alliance One изтъква, че Комисията е нарушила правилата относно доказателствената тежест.

1. *По първата част, изведена от нарушение на правилата, уреждащи възможността за вменяване на отговорност на дружеството майка за практиките на дъщерното му дружество*

а) Доводи на страните

69 Alliance One твърди, че Комисията е допуснала грешка, като е счела, че SCC и Dimon Inc. са упражнявали решаващо влияние съответно върху Transcatab и Dimon Italia през периода на нарушението и като ги е счела поради това за солидарно отговорни за неправомерното поведение на последните.

70 Според Alliance One обжалваното решение почива върху погрешно тълкуване на постоянната съдебна практика, когато констатира, че може да се презюмира, че дружество майка, притежаващо изцяло капитала на дъщерно дружество, упражнява решаващо влияние върху неговото търговско поведение. В подкрепа на тезата си Alliance One се позовава на редица решения на Съда, на заключения на генерални адвокати по някои от делата, довели до тези решения, както и на някои решения на Общия съд. В частност, от Решението на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия (C 286/98 P, Recueil, стр. I-9925), потвърдено от други решения, било видно, че винаги трябва да се представят допълнителни доказателства освен самото притежаване от дружеството майка на целия капитал на дъщерно дружество по времето, когато същото е извършило нарушение на член 81, параграф 1, ЕО, за да се презюмира, че дружеството майка е упражнявало решаващо влияние върху поведението на дъщерното си дружество, и за да бъде то солидарно отговорно за нарушението, извършено от дъщерното дружество.

71 Освен това в практиката си при вземане на решения Комисията многократно била обявявала, че фактът, че едно предприятие притежава изцяло капитала на дъщерно дружество, пряко замесено в нарушение на конкурентното право, сам по себе си не е достатъчен, за да бъде установена неговата отговорност, и че следователно са необходими допълнителни доказателства, за да се установи със сигурност отговорността на една група за поведението на едно от нейните дъщерни дружества, когато дружеството майка не е участвало пряко в картела.

72 Alliance One се позовава по-конкретно на случаи, в които Комисията не била обявила дружеството майка за отговорно за поведението на дъщерното си дружество, критикувайки в частност подхода на Комисията по преписката, довела до Решението от 20 октомври 2004 г. по дело Суров тютюн — Испания (COMP/38.238/B.2), била обявила дружеството майка за отговорно поради прякото му участие в картела или се била позовала на други данни, за да установи отговорността на дружеството майка.

73 От прегледа на практиката на Комисията при вземане на решения било видно в частност, че тя изисква и други данни „освен“ факта, че едно дружество притежава изцяло капитала на своето дъщерно дружество, като:

— дружеството майка да е пряко замесено в нарушенията,

— дружеството майка да е отговорно за извършването на нарушението,

— дружеството майка да е участвало в срещите, по време на които са били споменавани антиконкурентни практики,

— дружеството майка да не е потвърдило или указало независимостта на дъщерното си дружество,

— дружеството майка да се е представило като единственото лице за контакт в хода на административното производство,

— данни, показващи, че дружеството майка е било „в течение“ на споразуменията, или факта, че то не е оспорило изрично, че е било в течение на неправомерното поведение.

74 В крайна сметка от анализа на съдебната практика и на практиката на Комисията при вземане на решения било видно, че:

— Комисията трябва да докаже твърдението, че дружеството майка е упражнявало решаващо влияние върху дъщерното си дружество,

— тежестта на доказване не се размества, когато дъщерното дружество е изцяло контролирано, а това само улеснява доказването, доколкото са събрани други доказателства или индиции в подкрепа на този извод,

— отговорността на дружеството майка може да се презюмира и тежестта за доказване на факта, че то не е участвало, се прехвърля върху него единствено в случаите, когато то притежава изцяло дъщерното дружество и когато съществуват други индиции за неговото участие,

— тази презумпция може винаги да бъде оборена, ако Alliance One е в състояние да представи достатъчно доказателства, за да докаже, че макар да е могло да упражнява решаващо влияние, в случая то не го е упражнило.

75 Така Alliance One оспорва тълкуването на съдебната практика, дадено от Комисията в обжалваното решение, и подчертава, че в хода на производството тя е изтъкнала единствено че SCC и Dimon Inc. са притежавали изцяло капитала на италианските си дъщерни дружества, като същевременно приема, че това е достатъчно, за да прехвърли тежестта на доказване върху страните.

76 Следователно, прехвърляйки неоснователно тежестта на доказване върху SCC и Dimon Inc., Комисията била превърнала една презумпция „iuris tantum“ в презумпция „iuris et de iure“, а именно презумпция, която не може да бъде оборена посредством представянето на доказателства за противното.

77 Така тежестта за доказване на упражняването на решаващо влияние от дружество майка върху неговото дъщерно дружество не би могла да бъде обърната, когато дъщерното дружество е изцяло притежавано. В случая тази тежест е могла да бъде прехвърлена на Alliance One само ако Комисията е представила убедителни индиции, доказващи, че през периода на нарушението Transcatab и Dimon Italia са се намирали под решаващото влияние на съответните им дружества майки.

78 При това положение според жалбоподателя Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, презюмирайки отговорността на Dimon Inc. и SCC за поведението на съответните им дъщерни дружества.

79 Комисията иска настоящата част от първото правно основание да бъде отхвърлена.

б) Преценка на Общия съд

80 Следва да се припомни, че правото на конкуренцията се отнася до дейността на предприятията (Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 59) и че понятието за предприятие обозначава всяко образувание, което извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начин на финансиране (Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 112 и Решение на Съда от 10 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, C-97/08 P, Сборник, стр. I-8237, точка 54).

81 От съдебната практика е видно, че понятието за предприятие, поставено в този контекст, трябва да бъде схващано като обозначаващо една стопанска единица, макар и от юридическа гледна точка тази стопанска единица да е съставена от няколко физически или юридически лица (Решение на Съда от 14 декември 2006 г. по дело Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Recueil, стр. I-11987, точка 40 и Решение на Съда по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, точка 55; Решение на Общия съд от 15 септември 2005 г. по дело DaimlerChrysler/Комисия, T-325/01, Recueil, стр. II-3319, точка 85).

82 Когато подобна стопанска единица нарушава правилата за конкуренция, съгласно принципа на личната отговорност същата следва да отговаря за това нарушение (вж. в този смисъл Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 145, Решение на Съда от 11 декември 2007 г. по дело ETI и др., C-280/06, Сборник, стр. I-10893, точка 39 и Решение на Съда по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, точка 56).

83 Отговорността за нарушение на правото на конкуренцията несъмнено трябва да се носи от юридическо лице, на което могат да се налагат глоби. За целите на прилагането и изпълнението на решенията на Комисията в областта на правото на конкуренцията действително е необходимо да се определи като адресат образувание, което притежава юридическа правосубектност (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 20 април 1999 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, T-305/94-T-307/94, T-313/94-T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 и T-335/94, Recueil, стр. II-931, точка 978).

84 От постоянната съдебна практика произтича, че поведението на дъщерно дружество може да се вмени на дружеството майка по-конкретно когато това дъщерно дружество, макар да има отделна правосубектност, не определя по самостоятелен начин своето поведение на пазара, а изпълнява главно указанията, дадени му от дружеството майка, с оглед в частност на икономическите, организационните и юридическите връзки между тези два правни субекта (вж. Решение на Съда по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, точка 58 и цитираната съдебна практика).

85 Действително в подобна ситуация, тъй като дружеството майка и неговото дъщерно дружество са част от една и съща стопанска единица и по този начин формират едно предприятие по смисъла на член 81 ЕО, Комисията може да адресира до дружеството майка решение за налагане на глоби, без да се изисква да е доказано личното участие на последното в нарушението (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, точка 59).

86 От съдебната практика е видно и че в особения случай, когато дружество майка притежава 100 % от капитала на своето дъщерно дружество, извършило нарушение на правилата за конкуренция, от една страна, това дружество майка може да упражнява решаващо влияние върху поведението на това дъщерно дружество и от друга страна, съществува оборима презумпция, според която посоченото дружество майка действително упражнява такова влияние (вж. Решение на Съда по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, точка 60 и цитираната съдебна практика).

87 При тези условия е достатъчно Комисията да докаже, че целият капитал на дадено дъщерно дружество се притежава от неговото дружество майка, за да се презюмира, че последното упражнява решаващо влияние върху търговската политика на това дъщерно дружество. Впоследствие Комисията ще бъде в състояние да счита дружеството майка за солидарно отговорно за плащането на наложената на неговото дъщерно дружество глоба, освен ако това дружество майка, което трябва да обори тази презумпция, не представи достатъчно доказателства, които са от естество да установят, че неговото дъщерно дружество има самостоятелно поведение на пазара (вж. в този смисъл Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, точка 70 по-горе, точка 29 и Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, точка 61).

88 Макар да е вярно, че в точки 28 и 29 от Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, точка 70 по-горе, Съдът е посочил, освен притежаването на 100 % от капитала на дъщерното дружество, и други обстоятелства, каквито са липсата на оспорване на влиянието, което дружеството майка упражнява върху търговската политика на своето дъщерно дружество, и общото представителство на двете дружества по време на административното производство, не по-малко вярно е, че подобни обстоятелства са споменати от Съда само с цел да се изложат всички елементи, на които Общият съд е основал своето съждение, а не с цел прилагането на презумпцията, спомената в точка 86 по-горе, да се постави в зависимост от представянето на допълнителни индиции, свързани с действителното упражняване на влияние от дружеството майка (вж. Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, точка 62 и цитираната съдебна практика и Решение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело Schunk и Schunk Kohlenstoff-Technik/Комисия, T-69/04, Сборник, стр. II-2567, точка 57).

89 От обжалваното решение е видно, че за да вмени на едно дружество майка отговорността за нарушение, извършено от негово дъщерно дружество, Комисията изхожда от предпоставката, че това е възможно, когато дружеството майка и неговото дъщерно дружество са част от една и съща стопанска единица и следователно са едно предприятие по смисъла на член 81 ЕО (съображение 325 от обжалваното решение).

90 Централното обстоятелство, на което се основава Комисията, за да установи, че на дружеството майка може да бъде вменено неправомерното поведение на неговото дъщерно дружество, е липсата на самостоятелност на последното, що се отнася до неговото поведение на пазара. Всъщност тази липса на самостоятелност е следствие на упражняваното от дружеството майка „решаващо влияние“ върху поведението на дъщерното му дружество, като ефективното упражняване съгласно съдебната практика може да се презюмира в случай, че дружество майка притежава изцяло капитала на дъщерното си дружество (вж. съображения 329 и 330 от обжалваното решение).

91 Така в съображение 331 от обжалваното решение Комисията приема, че в конкретния случай Deltafina, Dimon Italia и Transcatab „не са самостоятелни“, тъй като са контролирани изцяло от съответните им дружества майки.

92 Противно на поддържаното от Alliance One, а именно че в случая Комисията била превърнала една презумпция „iuris tantum“ в презумпция „iuris et de iure“, това съждение не се отклонява от логиката на оборима презумпция. Така, както при други оборими презумпции, допустими в правото на конкуренцията, ако един факт може законосъобразно да се презюмира от Комисията, той се счита за установен, доколкото засегнатото предприятие не обори презумпцията, като представи убедителни доказателства за противното (вж. Решение на Съда по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 82 по-горе, точки 121 и 126 и Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Hüls/ Комисия, C-199/92 P, Recueil, стр. I-4287, точки 162 и 167). От друга страна, с оглед на оборимия си характер посочената презумпция, която във всеки случай може да бъде оборена, не води до автоматично вменяване на отговорност на дружеството майка, което притежава

изцяло дружествения капитал на дъщерното си дружество, което би противоречало на принципа на личната отговорност, върху който почива правото на конкуренцията.

93 Следователно Комисията не е нарушила правилата, уреждащи възможността за вменяване на отговорност на дружество майка за поведението на дъщерното му дружество, като държи по същество SCC и Dimon Inc., правоприемник на които е Alliance One в качеството си на дружество, образувано от тяхното сливане, за отговорни за нарушенията, извършени от техните дъщерни дружества Transcatab и Dimon Italia.

94 Следва да се приеме за установено, че подобен извод не може да бъде поставен под въпрос от доводите, изтъкнати от Alliance One в отговор на писмения въпрос на Общия съд относно последиците, които следва да се извлекат от Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе. Според дружеството, първо, в това решение Съдът тълкува неправилно предходната си съдебна практика, в частност Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, точка 70 по-горе, и във всички случаи съдебната практика не е еднозначна в това отношение. Второ, фактическият контекст по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, се различавал от фактическия контекст в настоящия случай, тъй като много дъщерни дружества били замесени в картела и следователно било по-трудно да се докаже, че дружеството майка не е знаело за антиконкурентната дейност. Що се отнася до първия довод обаче, достатъчно е да се констатира, че от Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе (вж. в този смисъл и заключението на генералния адвокат Kokott по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе Recueil, стр. I-8241, точки 60 и 61), е видно, че Съдът не само е взел предвид съдебната практика, върху която Alliance One основава голяма част от доводите си, и в частност Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, точка 70 по-горе, но също така е дал еднозначно тълкуване на предходната си съдебната практика (Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, точки 58—62). Относно втория довод е достатъчно да се констатира, че твърдяната разлика между дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, и настоящото дело е ирелевантна, тъй като критерият за вменяване на отговорност по първото дело изобщо не е свързан с това дали дружеството майка е запознато пряко или косвено с дейностите, извършвани

от дъщерните му дружества. Във всеки случай, както основателно отбелязва Комисията, в това решение такова обстоятелство въобще не е било вземано предвид.

95 С оглед на всички гореизложени съображения първата част от първото правно основание следва да се отхвърли като неоснователна.

2. *По втората част, изведена от непризнаването на доказателствата, представени от SCC и Dimon Inc. с цел оборване на презумпцията*

а) Доводи на страните

96 Alliance One поддържа, че SCC и Dimon Inc., макар да не са били длъжни, са представили разнообразни и пълни доказателства, доказващи, че те нито са участвали в картела, нито са повлияли поведението на дъщерните си дружества, и са установили ясно, че в случая не е налице никоя от ситуациите, описани в съдебната практика. Следователно тези доказателства установяват според него, че SCC и Dimon Inc. не са упражнили решаващо влияние върху италианските си дъщерни дружества и не са били в състояние да го направят.

97 Освен това Alliance One се оплаква, че Комисията неправилно е изтълкувала представените от SCC и Dimon Inc. доказателства. То критикува не само отделните части от обжалваното решение, в които Комисията разглежда и отхвърля тези доказателства, а и използването на документите в подкрепа.

98 Според него отговорите на SCC и Dimon Inc. на изложението на възраженията ясно показват, че двете групи имат много децентрализирана структура, най-вече с оглед на особеностите, характеризиращи италианския пазар на суров тютюн. По този начин упражняването на решаващо влияние от дружеството майка би било несъвместимо с нуждите на пазара. От друга страна, фактът, че двете групи имат дъщерни дружества на националния пазар на тютюн в много страни, всяка от които има свои особености, прави невъзможно упражняването на решаващо търговско влияние върху дъщерните дружества под каквато и да е форма.

99 От своя страна, Transcatab и Dimon Italia обясняват, че винаги са се ползвали с независимост на разглеждания пазар и че са определяли собствената си търговска политика в тази област. Относно продажбите на преработен тютюн Alliance One напомня, че дъщерните дружества са действали като независими дружества спрямо клиентите. По този въпрос то отбелязва, че продажбите на преработен тютюн вътре в групата между септември 1995 г. и юни 2001 г. са представлявали само минимална част от общите продажби на Dimon Italia (между 20 % и 30 %), като по-голямата част от тютюна е била продавана пряко на други клиенти.

100 В репликата Alliance One подчертава освен това, че няма съдебен прецедент, който да изисква от страните в производството, противно на твърдяното от Комисията, да докажат особеност на тяхната група, която обосновава независимостта на едно дъщерно дружество. От друга страна, SCC и Dimon Inc. били доказали ясно, че в техния случай не е налице никой от изискваните от съдебната практика елементи.

101 Що се отнася по-точно до доказателствата, представени от SCC, за да докаже липсата на всякакво решаващо влияние върху италианското му дъщерно дружество Transcatab, Alliance One напомня, че:

— управителният съвет на Transcatab е бил съставен главно от италиански счетоводители и никой от тях не е имал преди или след това никаква пряка или косвена връзка със SCC; от друга страна, ролята на SCC при избора на

неговите членове била ограничена до формалното назначаване на лицата, посочени от генералния директор на Transcatab, като самият той бил напълно независим от SCC,

— съгласно член 19 от устава на Transcatab управителният съвет на същото се е ползвал от възможно най-широките правомощия за неговото управление,

— от 4 август 1994 г. нататък, т.е. преди SCC да поеме изцяло контрола върху Transcatab, поведението на последното е било определяно изключително от неговия генерален директор, на когото, видно от протокола от заседанието на управителния съвет на Transcatab от същия ден, той бил поверил всички изброени в посочения член 19 от устава правомощия относно управлението на обичайните и извънредни дейности на дружеството; това положение никога не било променяно от SCC и генералният директор бил все още същият,

— при това положение търговската политика на Transcatab била определяна изключително от неговия генерален директор, както се потвърждава от протоколите от заседанията на управителния съвет, на които по общо правило той се ограничавал да уведоми останалите членове на съвета за търговското положение на дружеството, и те одобрявали формално и a posteriori действията на директора.

102 Тези данни били достатъчни за оборване на презумпцията на Комисията.

103 По-нататък Alliance One оспорва довода на Комисията, че SCC не било в състояние да докаже, че генералният директор на Transcatab не е бил излъчван от самото него; във всички случаи останалите членове на управителния съвет на Transcatab имали изпълнителни правомощия и SCC не било установило, че тези членове са избирани от генералния директор, а не са назначавани от него самото.

104 Първо, що се отнася до независимостта на генералния директор, Alliance One повтаря, че е доказало, че не е съществувала никаква връзка между него, назначен много преди придобиването на дъщерното дружество от SCC, и последното. Във всички случаи Комисията следвало да докаже, че управлението на Transcatab е било назначено от SCC, преди последното да придобие пълен контрол върху него.

105 Второ, що се отнася до изпълнителните правомощия на останалите членове на управителния съвет, Alliance One напомня, на първо място, че делегирането на обичайните и извънредни правомощия за управление на дружеството на неговия генерален директор не е оспорено от Комисията. На второ място, дружеството отхвърля твърдените подробни доказателства, показващи, че други членове на управителния съвет, например г-н S. M., са заемали изпълнителни длъжности, и не ги счита за значителни, защото, от една страна, те не показват, че е имало споделено правомощие да се управляват дейностите на Transcatab, и от друга страна, те не разкриват никаква намеса на членовете на управителния съвет в определянето на политиката по изкупуване на последното. Във всеки случай Комисията не може успешно да се позовава на тези документи, тъй като са от период, предхождащ началото на спорния картел.

106 От друга страна, от един образец на протокол от заседанията на управителния съвет, приложен към преписката от Alliance One, било видно, че генералният директор уведомявал останалите членове на съвета за търговското положение на дружеството и последните автоматично и a posteriori одобрявали всички негови действия. За сметка на това не съществувало никакво доказателство за каквато и да било намеса на останалите членове на управителния съвет в търговската политика на дружеството.

107 Трето, Alliance One поддържа, че въпросът дали членовете на управителния съвет на Transcatab са били назначени от SCC е ирелевантен, защото дори други членове на управителния съвет да са били посочени от SCC, те нямали никакви правомощия да управляват дейностите на Transcatab.

108 По-нататък, от някои приложени към преписката документи било видно, че акционерите се задоволявали да одобряват годишните доклади. Освен това не съществувало никакво доказателство, че генералният директор е обсъждал с останалите членове на управителния съвет, и още по-малко с дружеството майка, политиката по изкупуване на Transcatab. Съществуването на някои необходими, но изцяло чужди на управлението на местната дейност контакти не би могло да представлява критерий за доказване на влиянието, упражнявано от дружеството майка върху дъщерното му дружество.

109 За сметка на това, що се отнася до доказателствата, представени от Dimon Inc., за да докаже отсъствието на всякакво решаващо влияние върху дъщерното му дружество Dimon Italia, Alliance One напомня, че:

— управителният съвет на Dimon Italia е бил съставен от експерти по италианския пазар на суров тютюн и че Dimon Inc. не е назначавало никой от членовете на този съвет, след като е придобило контрола върху Dimon Italia, с изключение на две лица, изпълнявали задачи, свързани с финансови аспекти, и на г-н V. R. (назначен през 1998 г.), който е бил висш служител в Reditab Srl, дружество, 50 % от което е било притежавано от неговото семейство, а останалите 50 % са били държани от Dibrell Brothers Inc., което в края на 1995 г. е било придобито от Dimon Inc.; следователно последното е делегирало контрола върху Dimon Italia на лица, които отлично познават местния пазар,

— директорите по продажбите, а именно г-н V. R. и г-н F. R. (членове на семейство R.) и г-н B. (бивш директор на Dibrell Italia), са се ползвали, дори след придобиването на контрола от Dimon Inc., с пълна независимост при определянето на стратегията по изкупуване на Dimon Italia,

— не е съществувало никакво припокриване между директорите и екипа по изкупуването на Dimon Italia, от една страна, и между директорите на Dimon Inc. или на което и да е друго дружество от групата Dimon, от друга, и никой от членовете на управителния съвет никога не е бил член на управителния съвет на някое от дружествата от групата, нито е заемал ръководни или висши постове в тези дружества.

110 В репликата Alliance One отхвърля като неоснователен довода на Комисията, че то не оспорвало, че Dimon Inc. е посочвало членовете на управителния съвет на Dimon Italia, след като е придобило изключителния контрол върху него.

111 В това отношение то първо упреква Комисията, че е пропуснала да отбележи, че когато Dimon Inc. е придобило Dimon Italia (по онова време Reditab), тримата членове на управителния съвет на Reditab са запазили функциите си и че преди 1 януари 1996 г. не е бил назначен нито един нов член на управителния съвет на Dimon Italia. На тази дата броят на членовете на управителния съвет е увеличен от трима на петима и Dimon Inc. бил назначил г-н V. R., бивш ръководител на Reditab и член на семейството, основало дружеството, и г-н N., експерт по изкупуването, който преди това никога не е имал контакт с групата Dimon.

112 Вследствие на пълното придобиване на Dimon Italia, Dimon Inc. било назначило само двама финансови експерти — г-н W. M., заменен от г-н C., които не са се намесвали в политиката по изкупуване на дъщерното дружество и не са участвали в управителния съвет на други дружества от групата Dimon, и през 1998 г. — г-н F. R., който е имал връзки с дружеството, преди то да бъде придобито от Dimon Inc.

113 Противно на твърдяното от Комисията обаче г-н W. M. е бил служител на Dimon International Services Ltd, дружество сестра на Dimon Italia, и не е имал никаква връзка с Dimon International, нито е упражнявал ръководни функции в рамките на Dimon Italia. Следователно назначаването на г-н W. M. не би могло да докаже, че Dimon Inc. е „упражнило“ контрол върху търговската политика на Dimon Italia.

114 Второ, Alliance One оспорва тезата на Комисията, че било достатъчно да се установи, че дружеството майка е назначило един член на управителния съвет, за да се докаже, че то е упражнило реално влияние върху поведението на дъщерното си дружество. Според съдебната практика единствените релевантни обстоятелства били да се определи дали назначеното лице е имало правомощия да ръководи дейността на дъщерното дружество и дали в същото време е било и член на управителния съвет на други дружества от групата, какъвто не бил случаят с лицата, назначени от Dimon Inc.

115 Трето, Alliance One припомня ролята на семейство R. Всъщност противно на поддържаното от Комисията г-н V. R. в качеството си на член на семейството, притежавало преди това Reditab, е управлявал дейността на дружеството в момента на придобиването му от Dimon Inc. и впоследствие е продължил да прави това, най-напред като директор по продажбите, после като член на управителния съвет.

116 Четвърто, Alliance One напомня, че г-н B. е бил член на управителния съвет преди придобиването на дружеството от Dimon Inc. и че няма никакво доказателство за съществуването на други връзки между него и Dimon Inc. Фактът, че г-н B., както твърди Комисията, бил замесен в картела, не разкривал нищо относно евентуалните връзки с дружеството майка и не доказвал, че дружеството майка е било замесено или запознато с тези антиконкурентни практики.

117 Пето, то упреква Комисията, че не е взела предвид отсъствието на припокриване между управлението на Dimon Italia и неговия екип по изкупуване и управлението на Dimon Inc. или на което и да е друго дружество от групата Dimon.

118 Накрая, що се отнася до посочените в обжалваното решение документи, отнасящи се до твърдяното съществуване на комуникационни връзки между Dimon Italia и останалата част от групата Dimon, Alliance One изтъква най-напред, че

тези документи са недостатъчни, за да се вмени на Dimon Inc. отговорността за поведението на дъщерното му дружество, тъй като те не засягат търговската политика на Dimon Italia.

119 Alliance One изтъква в частност, че документите, свързани със заседанието на APTI, са много общи и не отразяват търговската политика на Dimon Italia. Електронното писмо, изпратено на 12 февруари 2002 г. от г-н C. на г-н S., показвало само, че Dimon Italia е действало на националния пазар на суров тютюн в качеството си на самостоятелно образувание. Що се отнася до електронното писмо на г-н B. до г-н S. от 10 май 2001 г., Alliance One оспорва тълкуването, което му дава Комисията в защитата си, а именно че то доказвало, че Dimon Inc. е било осведомено за картела, защото ставало въпрос за едно ново и следователно недопустимо възражение. Освен това този документ изобщо не обяснявал и не доказвал твърдението на Комисията, че г-н S. бил осведомен за картела. От друга страна, това твърдение било напълно неоснователно, тъй като от този документ било видно, че той се отнася до продажбите на преработен тютюн, а не до изкупуването на суров тютюн и че основната цел на предложената в документа среща е била да се обсъди един клиент, производител на тютюн. Относно документите, целящи да подкрепят твърдението на Комисията, че Dimon Italia е изготвяло периодични доклади относно добивите до другите дружества от групата Dimon, Alliance One оспорва извода, който Комисията прави въз основа на тях, тъй като последната се била основала само на лишена от основание презумпция. По-нататък, тези документи не биха могли да подкрепят извода, че при определяне на политиката си по изкупуване Dimon Italia е било подчинено на влиянието на Dimon Inc., тъй като те се отнасят до различен пазар — този на продажбите на преработен тютюн — и предоставят само информация относно продажбите и общата икономическа ситуация в Италия без никакво посочване на доставчици, цени или споразумения с конкуренти. По-конкретно в тях никога не се споменавала политиката на Dimon Italia относно изкупуването на суров тютюн. Alliance One отбелязва, че докато в обжалваното решение Комисията цитира документи 2892—2893 като допълнително доказателство за комуникациите между дружеството майка и неговото дъщерно дружество, в писмената си защита тя посочва също така, и за първи път, документи 2894—2902. Тъй като тези документи са съставени в контекста на евентуалното сливане на Dimon Italia и Transcatab, те не биха могли да докажат, че Dimon Inc. се е намесвало в „управлението“ на Dimon Italia и че търговската политика на последното е била определяна на равнище група. Що се отнася до електронното писмо, което съдържа оценка на дейността на Dimon Italia от страна на Dimon Inc., и приложения към него доклад, изготвен от г-н N., в действителност ставало въпрос само

за „завещанието“ на един председател в края на мандата, което описва общото положение на Dimon Italia. Накрая, относно електронното писмо на г-н B. до г-н S., което има за предмет годишното заседание на управителния съвет, Alliance One изтъква, че то представя общ преглед на състоянието на дружеството, установено на годишното заседание на управителния съвет и което с нищо не доказва, че Dimon Inc. обичайно е получавало „подробни сведения“ от страна на Dimon Italia.

120 Накрая, Alliance One оспорва извода, направен от Комисията от два нови документа, приложени към писмената ѝ защита, а именно че г-н S. е бил „високопоставен директор начело на групата дружества Dimon“ и че Alliance One се е опитало да омаловажи ролята му. Според него тези документи само потвърждават, че г-н S. е отговарял за координацията на продажбите на преработен тютюн в Европа.

121 Накрая, от тези документи било видно, че Dimon Italia е било независимо при определяне на търговската си политика и че единствените сведения, които то е обменяло с групата, са били от общ характер или най-много са се отнасяли до специфични въпроси, чужди на търговската му политика.

122 В заключение Alliance One счита, че е установило, че документите, върху които Комисията се е основала, за да потвърди отговорността на SCC и на Dimon Inc., не доказват, че двете дружества са били в състояние да повлияят или че са повлияли поведението съответно на Transcatab и Dimon Italia. Тези документи не подкрепяли дори извода, че между посочените дружества са съществували преки комуникационни връзки.

123 Според него документите, на които се позовава Комисията, са общи и не доказват, че дружествата майки са били осведомени за съществуването на въпросния картел. Комисията не била открила никакъв документ, разкриващ, че SCC или Dimon Inc. са давали указания на италианските си дъщерни дружества или че са искали и дори получавали сведения относно тяхната изкупна политика.

124 Комисията иска настоящата част от първото правно основание да бъде отхвърлена.

б) Преценка на Общия съд

125 В самото начало следва да се отбележи, както беше припомнено в точки 86 и 87 по-горе, че когато дружество майка притежава изцяло капитала на дъщерно дружество, Комисията може да презюмира, че дружеството майка упражнява решаващо влияние върху поведението на това дъщерно дружество, без да е длъжна да представи допълнителни доказателства, установяващи, че дружеството майка действително е упражнило такова влияние или е било осведомено за нарушението или за участието на посоченото дъщерно дружество в него. Става въпрос за оборима презумпция, която може да бъде оборена чрез доказване на противното. При това положение дружеството майка, считано от Комисията за солидарно отговорно за заплащането на наложената на дъщерното му дружество глоба, следва да обори тази презумпция, като представи доказателства, годни да установят, че дъщерното му дружество определя самостоятелно насоката на дейността си на пазара и че следователно двете дружества не представляват едно-единствено стопанско образувание. В противен случай необорването на презумпцията, изведена от притежаването на целия капитал, доказва упражняването на контрол (вж. в този смисъл Решение по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, точки 60—62 и цитираната съдебна практика; Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, T-175/05, непубликувано в Сборника, точка 93).

126 За да се прецени обаче дали дадено дъщерно дружество определя по самостоятелен начин поведението си на пазара, следва да се вземат предвид всички релевантни елементи относно икономическите, организационните и юридическите връзки, свързващи това дъщерно дружество с дружеството майка, които могат да варират според характерните особености на всеки отделен случай (вж. в този смисъл Решение на Съда от 10 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, точка 74 и Решение на Съда от 1 юли 2010 г. по дело Knauf Gips/Комисия, C-407/08 P, Сборник, стр. I-6375, точка 100).

127 Следователно в случая трябва да се провери дали Комисията е допуснала грешка в преценката, доколкото е счела, че доводите и доказателствата, представени с оглед на доказването на самостоятелността на Transcatab и Dimon Italia при прилагането на тяхната търговска политика, не са били годни да докажат, че тези дъщерни дружества са имали самостоятелно поведение по отношение на техните дружества майки и че не са представлявали заедно с тях едно-единствено стопанско образувание.

128 В съображения 335—346 от обжалваното решение Комисията разглежда доводите и доказателствата, представени от SCC и Dimon Inc. в отговорите им на изложението на възраженията с цел да докажат, че не са упражнявали решаващо влияние върху търговската политика на дъщерните си дружества. В съображения 335—340 в частност тя разглежда и отхвърля доводите с общ характер, които SCC и Dimon Inc. извличат от факта, че техните дъщерни дружества са имали напълно самостоятелно местно управление. По-нататък, в съображения 341—346 от обжалваното решение Комисията разглежда и отхвърля по-специфичните доводи, изтъкнати от SCC и Dimon Inc. с цел да оборят посочената презумпция.

По доводите с общ характер, посочени с цел оборване на презумпцията

129 Alliance One изтъква най-напред, че групите SCC и Dimon Inc. имат много децентрализирана структура и напълно независимо местно управление, на което

са делегирани всички функции с оглед на особеностите на пазара на суров тютюн на всяка държава членка. Всъщност производителите на тютюн имали нужда именно от установяването на лични връзки с клиентите си — преработвателите, което фактически правело упражняването на решаващо влияние от дружеството майка несъвместимо с потребностите на пазара.

130 Както обаче Комисията правилно отбелязва в съображение 338 от обжалваното решение, фактът, че едно дъщерно дружество разполага със собствено местно управление и със собствени средства, сам по себе си не доказва, че то определя поведението си на пазара независимо от своето дружество майка. Всъщност поверяването на управлението на текущите дейности на местното управление на дъщерно дружество, което е изцяло притежавано от дружеството майка, е разпространена практика и следователно не може да докаже действителната самостоятелност на дъщерните дружества. Същото се отнася до довода, изведен от това, че SCC и Dimon Inc. осъществяват дейност в десетки страни.

131 Освен това следва да се отбележи, както прави Комисията, че SCC и Dimon Inc. са били начело на вертикално интегрирани групи, в които дъщерните дружества са се съсредоточавали върху изкупуването на суров тютюн, а дружествата майки са били натоварени с търгуването на преработения тютюн, което доказва по-скоро, че Dimon Italia и Transcatab представляват заедно със съответните си дружества майки едно-единствено стопанско образувание (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Общия съд от 10 март 1992 г. по дело Shell/Комисия, T-11/89, Recueil, стр. II-757, точка 312). В това отношение не би могло да бъде изведено никакво заключение от факта, че дружествата майки са осъществявали дейност на отделни пазари и не са имали отношения доставчици—клиенти. Всъщност разпределянето на задачите между дъщерните дружества и техните дружества майки е нормална практика във вертикално интегрираните групи, която не е годна да обори презумпцията, че SCC и Dimon Inc. действително са упражнявали решаващо влияние върху поведението съответно на Transcatab и Dimon Italia. Освен това, що се отнася до довода, че Dimon Italia не било продало цялата си продукция на другите дружества от групата Dimon, достатъчно е да се отбележи, че доколкото данните от приложената към репликата таблица потвърждават, че между 1995 г. и 2000 г. неговите продажби вътре в групата са представлявали между 20 % и 30 % от общите му продажби, тези данни не влизат в противоречие с констатацията на Комисията, направена в съображение 340

от обжалваното решение, а именно че въпросните групи „често придобиват и търгуват закупения от техните италиански дъщерни дружества тютюн“.

132 Относно довода, че не съществува съдебна практика, която да изисква страните да докажат някаква особеност на своята група, която обосновава самостоятелността на едно дъщерно дружество, достатъчно е да се констатира от една страна, че цитираната от Alliance One съдебна практика се отнася до всички случаи, в които дружеството майка носи отговорност, и изобщо не е свързан с оборването на презумпцията. От друга страна, макар да е вярно, че в съображение 339 от обжалваното решение Комисията твърди, че SCC и Dimon Inc. не са представили доказателство за някаква особеност на своята група, не по-малко вярно е и че Комисията изобщо не е изисквала такова доказателство да бъде представено. Всъщност, след като е разгледала общите доводи, изтъкнати от SCC и Dimon Inc., тя се е ограничила да констатира, че те са посочили доказателства, които не могат да докажат съществуването на особена ситуация в техните групи, а именно особена ситуация, излизаща извън обичайната — доколкото презумпцията се основава точно върху дедуктивно съждение, произтичащо от опита, — която би позволила дейността на италианските дъщерни дружества да се счита за независима от влиянието на техните дружества майки. От тази гледна точка характеристиките на италианския пазар на суров тютюн като такива не позволяват да се обоснове съществуването на такава особеност.

По специфичните елементи, посочени с цел оборване на презумпцията

133 Alliance One посочва и специфични доводи, засягащи, от една страна, отношенията между SCC и Transcatab и от друга, отношенията между Dimon Inc. и Dimon Italia, които според него доказват, че нито SCC, нито Dimon Inc. са упражнили решаващо влияние върху италианските си дъщерни дружества.

— По отношенията между SCC и Transcatab

134 На първо място, Alliance One отбелязва, че управителният съвет на Transcatab е бил съставен главно от италиански счетоводители, които не са имали никаква пряка или непряка връзка със SCC, и че последното се ограничавало до формалното назначаване на лицата, посочени от генералния директор на Transcatab, като самият той също бил напълно независим от SCC.

135 На второ място, то подчертава, че от 4 август 1994 г. нататък, т.е. още преди SCC да поеме изцяло контрола върху Transcatab, търговската политика и „поведението“ като цяло на последното са били определяни от неговия генерален директор (presidente del consiglio di amministrazione e amministratore delegato), на когото управителният съвет на това дружество бил поверил всички принадлежащи му правомощия по смисъла на член 19 от устава на същото. По същество, според Alliance One, обстоятелството, че генералният директор, изпълняващ длъжността към момента на нарушението, е бил назначен преди придобиването на Transcatab от SCC, свидетелства, с оглед главно на широките правомощия, с които той разполага, че SCC никога не е повлиявало поведението на италианското си дъщерно дружество.

136 Следва да се констатира, че този довод, който съответства почти буквално на това, което поддържа SCC в отговора си на изложението на възраженията, е бил разгледан от Комисията, по-конкретно в съображения 341 и 342 от обжалваното решение. Там тя уточнява, от една страна, че преди да придобие изцяло капитала на Transcatab, SCC вече е контролирало това дружество със своя италиански партньор и че фактът, че то не е променило нищо в управлението на същото, след като е поело контрол върху него, поради това не може да бъде считан за доказателство за това, че SCC не е упражнявало никакво влияние върху дъщерното си дружество, след като го е придобило изцяло. От друга страна, Комисията изтъква, че делегирането на изпълнителните правомощия на генералния директор на Transcatab, за когото при липсата на доказателства за противното може разумно да се предположи, че е бил посочен от SCC, не е възпрепятствало

останалите членове на управителния съвет да заемат изпълнителни постове и да осъществяват изпълнителни функции.

137 Следва обаче да се отбележи, че при липсата на обяснение от страна на SCC Комисията правилно е придала значение на факта, че посоченото дружество, което, след като е станало единствен акционер, е разполагало с всички правомощия, за да извърши частично или пълно подновяване на управителния съвет, не е предприело никакви мерки в тази посока. От това следва, че запазването на членовете на управителния съвет, и в частност на г-н J., може да бъде резултат само на решение на SCC като единствен акционер на Transcatab. От друга страна, гражданството или самоличността на членовете на управителния съвет са напълно ирелевантни за преценката на това дали SCC и Transcatab представляват една стопанска единица.

138 Освен това обстоятелството, че едно лице, а именно генералният директор, разполага със значителни, делегирани му от управителния съвет правомощия, би могло, обратно, да свидетелства за намерението на дружеството майка да опрости упражняването на своя контрол върху дъщерното си дружество точно като ограничи ролята на управителния съвет до маргинални дейности и съсредоточи всички правомощия в ръцете на „доверен човек“. Всъщност не е правдоподобно, какъвто е случаят с Transcatab, едно многонационално дружество да делегира всички правомощия на дъщерно дружество, развиващо дейност на национален пазар — и дори да приеме, както изглежда внушава Alliance One, делегиране на правомощия, съществуващо преди придобиването на пълен контрол, — на едно физическо лице, което, действайки напълно самостоятелно и без да се твърди, че е посочено от единствения акционер, да избира на свой ред членовете на управителния съвет, лишавайки всяко друго лице от каквото и да е влияние върху управлението на дружеството, и което, ако се приеме тезата на Alliance One, не се отчитало de facto на никого за своите действия.

139 По този начин и като се има предвид фактът, че делегирането на правомощия на генералния директор на дъщерно дружество съвсем не е необичайно, такъв довод не може да обори презумпцията за контрол, упражняван върху Transcatab от страна на дружеството майка.

140 По-нататък, като е следвало да прецени някои от представените от SCC в отговор на изложението на възраженията доказателства, с оглед да провери достоверността на твърденията му, Комисията правилно е взела предвид документи като посочените в съображение 342 от обжалваното решение, сочещи, че поне още един член на управителния съвет, г-н S. M., е бил изпълнителен вицепрезидент на дружеството, докато г-н J. е бил негов генерален директор, организирал е седмични срещи с ръководителите на всички служби на дружеството с цел обсъждане на неговата политика и е давал указания по различни въпроси. Твърдението на Alliance One, изведено от това, че тези документи предхождат периода на нарушението, не би могло да се приеме. Всъщност следва да се констатира, че те са били използвани от Комисията с цел да прецени вероятността на тезата, поддържана от SCC в неговия отговор на изложението на възраженията и повторена от Alliance One в писменото му становище, че делегирането на правомощия на генералния директор е имало за резултат да лиши всяко друго лице от каквото и да е влияние върху управлението на дружеството. Доколкото тези документи доказват, че в момент, когато делегирането на правомощия на г-н J. вече е било извършено, друг член на управителния съвет на Transcatab, в случая г-н S. M., е играл съществена роля при определянето на търговската политика на същото, фактът, че те се отнасят към предхождащ нарушението период, е без значение.

— По отношенията между Dimon Inc. и Dimon Italia

141 Що се отнася до отношенията между Dimon Inc. и Dimon Italia, Alliance One поддържа, от една страна, че когато Dimon Inc. е придобило контрола върху италианското си дъщерно дружество, то не е назначило никой от членовете на управителния му съвет, с изключение на две лица, които са изпълнявали задачи, свързани главно с финансови аспекти и които не са имали никаква връзка с политиката на дружеството по изкупуване. От друга страна, Alliance One твърди, че не е имало никакво персонално припокриване между двете дружества, в частност между директорите, структурите, занимаващи се с изкупуване, или членовете на управителния съвет на Dimon Italia и на директорите, или членовете на управителния съвет на Dimon Inc., или на което и да е друго дружество от групата Dimon. Накрая то подчертава, че никоя централна структура на Dimon Inc. не е ръководила стратегията по изкупуване на неговите дъщерни

дружества. Всички тези данни сочели, че то не е упражнявало никакво решаващо влияние върху италианското си дъщерно дружество.

142 В съображение 341 от обжалваното решение Комисията правилно е възразила и на Dimon Inc., че преди да придобие целия капитал на Dimon Italia, то вече е имало контрол върху него. Следователно обстоятелството, че Dimon Inc. не е променило управлението на Dimon Italia вследствие на придобиването на контрол върху него, не може да се разглежда като доказателство за това, че Dimon Inc. не е упражнявало никакво влияние върху ръководителите на италианското си дъщерно дружество, след като го е придобило изцяло.

143 В края на същото съображение 341 от обжалваното решение Комисията отбелязва освен това, че „от отговора на изложението на възраженията, представен от [Dimon Inc.], е видно също, че след 1995 г. управителният съвет се е състоял само от представители на групата Dimon и че един от тях [г-н B.] е бил натоварен изключително с текущото управление на предприятието“. По-нататък от преписката е видно, че дори след назначаването на г-н F. R. в управителния съвет на Dimon Italia г-н B. е бил свързан с всички аспекти от управлението на дружеството, включително с изпълнението на договорите за изкупуване на суров тютюн.

144 Както обаче подчертава Комисията в писмената си защита, тази констатация сама по себе си е достатъчна да докаже, дори без да се прибягва до разглежданата презумпция, че Dimon Inc. е упражнило правото си на контрол върху Dimon Italia. Впрочем Alliance One изглежда не оспорва, подобно на това, което прави Dimon Inc. в отговора си на изложението на възраженията, че след като е придобило изключителен контрол върху Dimon Italia, Dimon Inc. е посочвало членовете на управителния съвет на първото дружество.

145 Относно довода, основан върху запазването и компетентността на членовете на управителния съвет относно местния пазар, следва да се препрати към съображенията, развити в точка 130 по-горе. В частност твърдението, че „[в]сички

функции и отговорности, свързани с изкупуването на суров тютюн в Италия са били делегирани на местното управление на Dimon Italia“, е напълно ирелевантно. Дори ако предположим, че е така, изтъкнатото от Alliance One обстоятелство изобщо не означава, че Dimon Inc. не е било в състояние да упражни или че действително не е упражнило решаващо влияние върху търговското поведение на Dimon Italia, по-конкретно що се отнася до други дейности на последното освен изкупуването на суров тютюн на италианския пазар. Същото се отнася и до довода, че не е съществувало никакво припокриване между директорите и структурите, занимаващи се с изкупуване, на Dimon Italia и директорите на Dimon Inc. или на което и да е друго дружество от групата Dimon.

По елементите, за които се твърди, че Комисията е използвала, за да потвърди липсата на самостоятелност на Transcatab и на Dimon Italia

146 Alliance One критикува съображения 343—346 от обжалваното решение и счита, че документите, на които Комисията се опира в случая, са ирелевантни.

147 От това то прави извода, че от една страна, тези документи не доказват, че дружествата майки са били в състояние да повлияят или са повлияли поведението на Transcatab и на Dimon Italia, и от друга страна, че това са общи документи, които не доказват, че дружествата майки са знаели за разглеждания картел.

148 Комисията обаче, както вече беше посочено в точка 125 по-горе, може да презюмира, че дружеството майка упражнява решаващо влияние върху поведението на притежаваното изцяло от него дъщерно дружество, без да е длъжна да посочи допълнителни доказателства, установяващи, че дружеството майка действително е упражнило такова влияние или е знаело за нарушението или за участието на посоченото дъщерно дружество в това нарушение.

149 Противно на твърдяното от Alliance One, споменатите в посочените съображения от обжалваното решение документи не са имали за цел нито да докажат, че дружествата майки са били в състояние да повлияят или действително са повлияли поведението на италианските си дъщерни дружества, нито още помалко, да докажат, че дружествата майки са знаели за въпросния картел. Напротив, Комисията се ограничава да използва някои документи, които са част от административната преписка, за да установи степента на достоверност на доказателствата и на доводите, изтъкнати от SCC и Dimon Inc. в отговорите им на изложението на възраженията, за да оборят презумпцията за решаващо влияние върху съответните им дъщерни дружества.

150 В това отношение следва да се отбележи, че Комисията не е допуснала грешка, като е споменала в посочените съображения доказателства, целящи да установят съществуването на „комуникационни връзки“ между дружествата майки и дъщерните дружества.

151 Действително от преписката е видно, че редица данни свидетелстват за съществуването на такива комуникационни връзки.

152 Що се отнася, на първо място, до съществуването на комуникационни връзки между Transcatab и SCC, Комисията правилно се е позовала в съображение 344 и в бележка под линия 281 в обжалваното решение на документи, намерени в бюрото на г-н J., показващи, че дейността на Transcatab е била считана за дейност на SCTC, като Transcatab е било посочено или като принадлежащо към групата SCC, или като дружество на SCTC, и че тя е била анализирана в рамките на дейността на групата, включваща продажбите от групата SCC на производителите на цигари. В това отношение фактът, че тези документи не са били споменати в изложението на възраженията, няма никакво значение, тъй като тяхната цел е била само да оспорят довода, че между дъщерното дружество и дружеството майка не са съществували комуникационни връзки. Колкото до довода на Alliance One, че съдържащите се в тези документи сведения е трябвало да бъдат използвани от SCC с цел консолидиране на резултатите на Transcatab,

е достатъчно да се констатира, както прави Комисията, че това не са счетоводни документи, предназначени за изготвянето на годишни доклади на групата, а документи, отнасящи се до търговската дейност, чиято цел със сигурност не е била да позволят на SCC да консолидира резултатите на Transcatab.

153 На второ място, що се отнася до съществуването на комуникационни връзки между Dimon Italia и Dimon Inc., в съображение 345 и в бележки под линия 282 и 283 в обжалваното решение Комисията също правилно се е позовала на периодични доклади за добивите, предоставящи сведения за резултатите, получени от Dimon Italia в Италия, адресирани до дружествата от групата Dimon, които са изкупували от Dimon Italia, както и на други документи, посочващи пряка намеса на управлението на Dimon International и на други дружества от групата Dimon в дейността на Dimon Italia.

154 Първо, що се отнася до „докладите за добивите", от една страна, и до „профила на Италия", изготвен Dimon през януари 2000 г., от друга страна (вж. бележка под линия 282 в обжалваното решение), следва да се отбележи, че Комисията с основание приема, че като се има предвид, че изкупуването се е извършвало главно вътре в групата (съображение 340 от обжалваното решение), тези документи са били изготвени в полза на дружествата от групата Dimon, които се занимават с изкупуване. Дори да се предположи, че е вярно твърдението на Alliance One, че тези документи са били изпратени на външни за групата Dimon клиенти, не по-малко вярно е, че дружеството не посочва на кого са били изпратени, още повече че тези доклади са съдържали подробни сведения за изкупуването на суров тютюн, както и поверителна информация за стратегията и резултатите на Dimon Italia.

155 Второ, относно документа, съставен от Dimon International и сравняващ инсталациите на Dimon Italia и Transcatab (вж. бележка под линия 283 в обжалваното решение), следва да се отбележи, че независимо от неговото съдържание, а именно проект за общо предприятие в Италия между Transcatab и Dimon, той посочва, че на равнище на групата са били разглеждани стратегически въпроси,

които имат въздействие върху търговската политика на Dimon Italia. При това положение този документ с основание е бил взет предвид, за да се установи, с оглед на изтъкнатия от Dimon Inc. довод в обратния смисъл, съществуването на комуникационни връзки между Dimon Italia и Dimon Inc., а не както твърди Alliance One, за да се установи, че Dimon Inc. е упражнило решаващо влияние върху търговската политика на Dimon Italia.

156 Трето, що се отнася до доклада на бившия председател на дружеството, г-н N., озаглавен „The Present and Future of Dimon Italia“, следва да се отбележи, че той се отнася в частност до цените и качеството на осъществените покупки от производителите, слабостите на дружеството, неговите инсталации, необходимостта да бъде назначен нов директор на завод и да бъде обучен в „завода Dimon, най-добре поддържан в Южна Америка или Африка“, професионалните качества на членовете на неговия екип, отговорни за изкупуването, и неговата управленска структура. Както е посочено в бележка под линия 283 в обжалваното решение, този доклад, който е бил изпратен на Dimon International и представен на вниманието на най-висшите ръководители на групата Dimon, показва, че подробни сведения относно италианското дъщерно дружество, както и относно търговската му политика са били разпространени на равнище на групата. В това отношение следва също да се констатира, че на стр. 4 от този доклад г-н N. се оплаква от „новите, прекомерни според него, изисквания на Dimon International относно докладите за всички аспекти от дейността [на дъщерното дружество]“. На същата страница той декларира, че макар г-н B. да е един от най-добрите в Европа за връзки с клиентите, това предимство на дружеството „е губило все повече от своето значение, откакто организацията Dimon Обединено кралство е засилила контрола си върху продажбите на всички дружества от групата“. От друга страна, в електронното писмо, придружаващо доклада, е посочено, че въпросите, които се поставят в момента на равнище Dimon Italia, могат да бъдат разрешени от неговото ръководство „под властта на Dimon International“, и се предлага „да бъдат овластени ръководителите на Dimon Italia да продължат процеса на реорганизация на дружеството“. Споменатото от Alliance One обстоятелство, че този доклад е бил изготвен от председателя на Dimon Italia, за да изложи в него отчета за мандата си, не променя констатацията, че дори с оглед на съдържанието си той свидетелства за съществуването на „комуникационни връзки“ между Dimon Italia и неговото дружество майка.

157 Четвърто, що се отнася до съобщенията между Dimon Italia и г-н S., следва да се отбележи, че както с основание уточнява Комисията в бележка под линия 283 в обжалваното решение, от преписката е видно, че тези съобщения са съдържали подробни сведения за дейността на Dimon Italia и за получените от последното инструкции, свързани с някои търговски дейности.

158 В това отношение следва най-напред да се констатира, че що се отнася до ролята на г-н S. в рамките на групата Dimon, обжалваното решение не отива отвъд това, което самото Alliance One признава, като твърди, че той е отговарял за координацията на продажбите на преработен тютюн в Европа. От преписката е видно също, че ролята на г-н S. в рамките на групата е била на „регионален изпълнителен директор за Европа“ (вж. напр. „профилът на Италия“, изготвен от Dimon през януари 2000 г.) и че като такъв той е бил сред главните ръководители на групата Dimon. От едно електронно писмо, което му е било изпратено от г-н B., председател на Dimon Italia, е видно също, че г-н S. е трябвало да се срещне с председателя на Deltafina, за да обсъди с него „бъдещите перспективи“.

159 Макар несъмнено г-н S. формално да е бил служител в едно от дружествата от групата Dimon, както изтъква Alliance One, също така е безспорно, че функциите, които е изпълнявал, и отговорностите, които е имал в рамките на групата Dimon, са били на много високо равнище, в частност доколкото са засягали един от основните сектори на дейност на тази група и цялата европейска територия.

160 Като се има предвид ролята му вътре в групата, фактът, че г-н S. е бил уведомяван пряко и лично за дейността Dimon Italia, може само да потвърди, че са съществували значителни комуникационни връзки между последното и неговото дружество майка.

161 В това отношение, що се отнася, на първо място, до електронното писмо, изпратено от г-н B. до г-н S., относно годишно заседание на управителния съвет, следва да се констатира, че противно на поддържаното от Alliance One, този документ явно не се отнася до изготвянето или консолидирането на сметките на Dimon Italia и съдържа стратегически данни за дейността на дружеството и за положението му спрямо неговите конкуренти.

162 На второ място, що се отнася до документа, съдържащ „power point“ презентация по повод на заседание на APTI, също изпратен от г-н B. до г-н S., достатъчно е да се констатира, че противно на твърдяното от Alliance One, от този документ е видно, че на това заседание са били обсъждани цените (вж. в това отношение съображение 213 от обжалваното решение). От друга страна в придружителното електронно писмо г-н B. уведомява г-н S. за целта на това заседание и споменава и една среща между г-н M. M. от Deltafina и г-н S. по този повод.

163 На трето място, що се отнася до електронното писмо, изпратено от г-н C. до г-н S. и г-н B., следва да се констатира, че то посочва, като установява по този начин връзка между покупките и продажбите, че:

„Новата стратегия за изкупуване на [Dimon Italia] ще изисква подкрепата и участието на европейското изпълнително ръководство на Dimon, тъй като това би могло да има съществено влияние върху продажбите ни.“

164 Накрая, що се отнася до електронното писмо, изпратено на 10 май 2001 г. от г-н B. до г-н S. (вж. и съображение 209 от обжалваното решение), следва да се констатира, че то показва, че г-н S. е получавал подробни сведения за търговската политика на Dimon Italia, отнасящи се в частност до дейността по изкупуване, включително до релевантни за целите на картела аспекти.

По тълкуването на доказателствата, годни да оборят презумпцията, в светлината на съдебната практика

165 Според Alliance One, Решението от 10 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, изяснява „естеството на доказателствата или доводите, които едно дружество майка трябва да представи, за да обори презумпцията“. Въз основа на това дружеството идентифицира две групи фактори, като първата се отнася до поведението на дъщерното дружество на пазара, а втората — до икономическите, организационните и юридическите връзки между дъщерното дружество и дружеството майка, и счита, че що се отнася до първата група, не е оспорено, че SCC и Dimon Inc. са доказали, че съответните им дъщерни дружества са действали самостоятелно на пазара.

166 В това отношение е достатъчно да се констатира, че единствените релевантни фактори, посочени в Решение от 10 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, са „икономическите, организационните и юридическите връзки“, които свързват дружеството майка и неговото дъщерно дружество (вж. точка 126 по-горе).

167 Прочитът, който предлага Alliance One, на присъщите на тези връзки фактори с оглед на Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Metsä-Serla и др./Комисия (T-339/94-T-342/94, Recueil, стр. II-1727), Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Aristrain/ Комисия (C-196/99 P, Recueil, стр. I-11005) и Решение на Съда по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 80 по-горе трябва да бъде отхвърлен. Според него от тези решения е видно, че съществуването на каквито и да било икономически, организационни и юридически връзки не е достатъчно, за да се направи изводът, че дружеството майка е отговорно за поведението на дъщерното си дружество, а е необходимо наличието на връзки, които са от естество да свържат поведението на дъщерното дружество с указанията на дружеството майка.

168 Що се отнася обаче, на първо място, до пасажите, извадени от Решение по дело Metsä-Serla и др./Комисия, точка 167 по-горе, следва да се припомни, че в случая става въпрос за едно сдружение, Finnboard, което по дефиниция не

е дъщерно дружество и нито е могло представлява част от предприятие, нито дори да има търговска политика (що се отнася до точното естество на юридическата връзка между посоченото сдружение и неговите членове, вж. Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Finnboard/Комисия, T-338/94, Recueil, стр. II-1617, точки 271—281). Второ, що се отнася до пасажите от Решение по дело Dansk Rørindustri/Комисия, точка 79 по-горе, и Решение по дело Aristrain/Комисия, точка 167 по-горе, следва да се отбележи, че те не засягат проблема за вменяването на отговорност на дружество майка. Действително делото, довело до Решение Dansk Rørindustri, точка 80 по-горе, се отнася до отговорността на дружествата Henss и Isoplus, които нямат общо дружество майка (вж. в това отношение Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело HFB и др./Комисия, T-9/99, Recueil, стр. II-1487, точки 55—61). Също така по делото, довело до Решение Aristrain/Комисия, точка 167 по-горе, Съдът е отказал да бъде вменена отговорност за поведението на едно дъщерно дружество на дружество „сестра“, което не е било идентифицирано като юридическо лице, оглавяващо група (вж. в частност в този смисъл Решение по дело Aristrain/Комисия, точка 167 по-горе, точка 98).

169 В крайна сметка, както с основание подчертава Комисията, делата, довели до трите посочени от Alliance One решения, изобщо не засягат въпроса за вменяването на отговорността на дружеството майка за неправомерното поведение на негово дъщерно дружество. Тези три решения се ограничават до даването на пояснения относно други ситуации, в които може да бъде ангажирана солидарната отговорност дори при отсъствието на отношения на контрол между дружествата. От това следва, че Alliance One не би могло успешно да се позове на тях.

170 Предвид всички гореизложени съображения следва да се заключи, че презумпцията, според която SCC и Dimon Inc. действително са упражнявали решаващо влияние върху поведението на дъщерните си дружества, не е оборена чрез достатъчно доказателства. Ето защо втората част от настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

3. *По третата част, изведена от нарушение на правото на защита*

171 Третата част от първото правно основание се подразделя по същество на две оплаквания. Първото оплакване е изведено от факта, че Комисията е основала обжалваното решение, що се отнася до отговорността на дружествата майки, върху документи, които тя дори не е споменала в изложението на възраженията. Второто оплакване е изведено от факта, че Комисията е нарушила и правото на защита на SCC и на Dimon Inc., тъй като е използвала документи, които не са достъпни, за да докаже тяхната отговорност.

172 В отговор на въпрос на Общия съд в хода на съдебното заседание Alliance One все пак заявява, че се отказва от второто оплакване, както става ясно от протокола от заседанието. Следователно липсва основание то да бъде разглеждано.

а) Доводи на страните

173 Alliance One оспорва доводите, които Комисията излага в обжалваното решение, за да обори представените от SCC и Dimon Inc. доказателства. То поддържа, че Комисията е нарушила правото на защита на последните две дружества и по този начин — и на самото Alliance One. Дружеството изтъква в частност, че Комисията е основала решението си относно отговорността на дружествата майки върху документи, които дори не са били споменати в изложението на възраженията.

174 В това отношение то припомня първо, че нито SCC, нито Dimon Inc. са могли да изразят становището си по посочените документи, тъй като Комисията никога не ги е уведомявала за значението, което би могла да им придаде. Следователно SCC и Dimon Inc. били приели, че тези документи в случая са ирелевантни

и не ги били коментирали в отговорите си на изложението на възраженията. От това съгласно практиката на Съда следвало, че такива документи не представляват допустими доказателства срещу Alliance One, тъй като то не е имало възможността да изрази становището си по тях, поради което обстоятелството, че страните познават тези документи, не е достатъчно, за да се счита, че те са могли да ги коментират в отговорите си на изложението на възраженията.

175 В репликата Alliance One оспорва тезата на Комисията, че естеството на възраженията било останало непроменено. Като сравнява изложението на възраженията и обжалваното решение, Alliance One изтъква, че в частност в съображения 339—343 от последното Комисията е добавила редица елементи и се е позовала на уличаващи документи, които преди това не са били посочени. Така „естеството на възраженията“ било преминало от една обща презумпция за решаващо влияние в констатация за действителното упражняване на такова влияние, основана върху тези нови документи. Според съдебната практика обаче Комисията не би могла да посочва доказателства, които не фигурират в изложението на възраженията, без да даде възможност на съответните предприятия да коментират тези нови документи. Тъй като според Alliance One тези нови документи представляват единствените доказателства, върху които се основава Комисията, то отговорността на дружествата майки не е доказана и тази част от обжалваното решение трябва да бъде отменена.

176 В репликата Alliance One изтъква по-нататък, от една страна, че документи 2894—2902, които Комисията посочва за първи път в писмената си защита, са нови и следователно недопустими и от друга страна, че като дава в писмената си защита ново свободно тълкуване на електронното писмо, изпратено на 10 май 2001 г. от г-н B. до г-н S., в смисъл че то съдържало доказателството, че Dimon Inc. е било уведомено за дейността на картела, Комисията посочва едно ново, допълнително и следователно недопустимо възражение.

177 Комисията иска настоящата част от първото правно основание да бъде отхвърлена.

б) Преценка на Общия съд

178 Следва да се припомни, че зачитането на правото на защита при провеждането на административните производства в областта на политиката на конкуренция представлява общ принцип на правото на Европейския Съюз, чието съблюдаване се гарантира от юрисдикциите на Съюза (вж. Решение на Съда от 3 септември 2009 г. по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, C-534/07 P, Сборник, стр. I-7415, точка 26 и цитираната съдебна практика).

179 Според постоянната съдебна практика, зачитането на правото на защита изисква на заинтересованото предприятие, обект на разследване, да е била дадена възможност в хода на административното производство да изложи ефективно своето становище относно истинността и релевантността на твърдените факти и обстоятелства, както и относно документите, възприети от Комисията в подкрепа на твърдението ѝ за наличието на нарушение на Договора (Решение на Съда от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, 100/80-103/80, Recueil, стр. 1825, точка 10 и Решение на Съда от 6 април 1995 г. по дело BPB Industries и British Gypsum/Комисия, C-310/93 P, Recueil, стр. I-865, точка 21).

180 Член 27, параграф 1 от Регламент № 1/2003 отразява този принцип, доколкото предвижда изпращането до страните на изложение на възраженията, което трябва да посочва по ясен начин всички съществени елементи, върху които се основава Комисията на този етап на производството (вж. в този смисъл Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 80 по-горе, точка 67), за да се даде възможност на заинтересованите лица действително да се запознаят с поведението, в което ги упреква Комисията, и да изложат надлежно своята защита, преди Комисията да приеме окончателно решение. Това изискване е спазено, ако в посоченото решение не се твърди, че заинтересованите лица са извършили нарушения, различни от посочените в изложението на възраженията, и ако са взети предвид само фактите, по които заинтересованите лица са имали възможност да дадат обяснения (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 19 март 2003 г. по дело CMA CGM и др./Комисия, T-213/00, Recueil, стр. II-913, точка 109 и цитираната съдебна практика).

181 Същевременно, това посочване може да бъде направено обобщено, а окончателното решение не трябва непременно да бъде копие на изложението на възраженията (Решение по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, точка 179 по-горе, точка 14), тъй като последното е подготвителен документ, съдържащ фактически и правни преценки с чисто временен характер (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 ноември 1987 г. по дело British American Tobacco и Reynolds Industries/Комисия, 142/84 и 156/84, Recueil, стр. 4487, точка 70). Допустими са допълнения към изложението на възраженията, направени в светлината на писмения отговор на страните, чиито доводи доказват, че те са могли действително да упражнят правото си на защита. Предвид административното производство, Комисията също може да ревизира или добавя фактически или правни доводи в подкрепа на формулираните от нея възражения (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 28 февруари 2002 г. по дело Compagnie générale maritime и др./Комисия, T-86/95, Recueil, стр. II-1011, точка 448 и Решение на Общия съд от 22 октомври 2002 г. по дело Schneider Electric/Комисия, T-310/01, Recueil, стр. II-4071, точка 438).

182 От друга страна, Съдът е уточнил, че вземането предвид на един довод, изтъкнат от едно предприятие в хода на административното производство, без то да е имало възможност да вземе отношение по него, преди приемането на окончателното решение, не представлява като такова нарушение на неговото право на защита (Определение на Съда от 10 юли 2001 г. по дело Irish Sugar/Комисия, C-497/99 P, Recueil, стр. I-5333, точка 24).

183 Накрая, следва да се припомни и че според съдебната практика нарушение на правото на защита е налице, когато съществува възможност, поради допусната от Комисията нередовност, провежданото от нея административно производство да доведе до различен резултат. Предприятие жалбоподател установява извършването на такова нарушение, като докаже в достатъчна степен не че съдържанието на решението на Комисията би било различно, а че тя е могла да осигури по-добре неговата защита, ако нередовността липсваше, например поради факта че то е могло да използва документи, достъпът до които му е бил отказан в хода на административното производство (вж. в този смисъл Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия, C-194/99 P, Recueil, стр. I-10821, точка 31 и цитираната съдебна практика и Решение на Съда по дело Knauf Gips/Комисия, точка 126 по-горе, точка 28).

184 В случая Alliance One упреква Комисията, че в обжалваното решение се е опряла на документи, които не са били споменати в изложението на възраженията. В репликата то добавя, че Комисията е посочила в писмената защита нови документи, които следователно били недопустими, и че Комисията също така била дала ново свободно тълкуване на един документ, което то счита за ново и следователно недопустимо възражение.

185 Следва обаче да се отбележи, че в изложението на възраженията, за да обоснове отговорността на SCC и Dimon Inc. за нарушенията на правото на картелите, извършени от италианските им дъщерни дружества, чийто капитал притежават изцяло, Комисията е могла по принцип, в светлината на посочените в точки 86—88 по-горе принципи от съдебна практика, да се ограничи до установяване на разпределението на капитала между дъщерните дружества и дружествата майки (вж. точки 336—338 от изложението на възраженията). В приложение на тези принципи, в окончателното си решение Комисията е била длъжна да вземе отношение по доводите на страните, изложени в отговор на посоченото известие (вж. съображения 335 и сл. от обжалваното решение), целящи да оборят въпросната презумпция.

186 Освен това следва да се констатира, че противно на изтъкнатото от Alliance One, в обжалваното решение Комисията изобщо не е променила нито в юридически, нито във фактически план възраженията, критерия за вменяване на отговорност на SCC и на Dimon Inc. или доказателствата, върху които тя се основава. В това отношение от съвместния прочит на съображения 328—334 от обжалваното решение следва, че Комисията поддържа заключението си, ясно изложено в точки 336—338 от изложението на възраженията, че отговорността на SCC и на Dimon Inc. произтича по принцип от факта, че те имат контрола върху дъщерните си дружества, които притежават изцяло, което впрочем не е оспорено от Alliance One. Именно при преценката на доводите и доказателствата, представени от страните в хода на административното производство при упражняване на правото им на защита, Комисията засяга в съображения 335—346 от обжалваното решение някои специфични аспекти и документи относно връзките съответно между SCC и Transcatab и Dimon Inc. и Dimon Italia и като прави това, се позовава на документи в административната преписка. Следователно преценката на тези аспекти и документи не може да засегне ефективното

упражняване на правото на защита на SCC и на Dimon Inc., още повече че те са имали достъп до посочените документи, с които са разполагали вече и във всички случаи по време на административното производство.

187 Впрочем от преписката е видно, че SCC и Dimon Inc., правоприемник на които е Alliance One, са били в състояние да отговорят на възражението, изрично посочено в изложението на възраженията, което им е било изпратено, и да изложат защитата си пред служителя по изслушването. При това положение принципът на равнопоставеност е бил спазен в хода на административното производство.

188 При всички случаи следва също да се припомни, че както е отбелязал Съдът, понеже Комисията не е длъжна, що се отнася до възможността за вменяване на нарушението, да представи на стадия на изложението на възраженията елементи, различни от доказателството относно притежаването от дружеството майка на капитала на неговите дъщерни дружества, доводът на жалбоподателя, свързан с нарушаването на правото на защита, не може да бъде уважен (вж. в този смисъл Решение от 10 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, точка 64).

189 Накрая, доводът, посочен в репликата, изведен от недопустимостта на някои документи, приложени към преписката от Комисията, както и от новото свободно тълкуване от същата на един от тези документи, не би могъл да бъде възприет. Всъщност той се основава върху погрешната предпоставка, че Комисията използва тези документи като друго средство, с което да подкрепи констатацията си относно отговорността на дружествата майки. От друга страна, следва да се констатира, че противно на поддържаното от Alliance One, документите, съставени от Dimon International, които сравняват инсталациите на Dimon и на Transcatab, са посочени в бележка под линия 283 от обжалваното решение.

190 Следователно третата част от настоящото правно основание следва да се отхвърли.

4. *По четвъртата част, изведена от нарушение на правилата относно разпределянето на тежестта на доказване*

а) Доводи на страните

191 Alliance One припомня най-напред, че щом като Комисията не е била в състояние да докаже участието на дружествата майки в картела, тежестта на доказване остава върху нея.

192 Дори ако в случая се приеме приложимостта на презумпцията, това не променя факта, че с оглед на представените от SCC и Dimon Inc. в техните отговори на известието за нарушенията доказателства Комисията е тази, която трябва да докаже тяхната отговорност.

193 Всъщност тези доказателства били оборили презумпциите на Комисията. За сметка на това, вместо да представи достатъчно доказателства, за да отхвърли твърденията на SCC и на Dimon Inc. и по този начин да установи тяхната отговорност, Комисията по същество била прибягнала до други презумпции, за да обори доводите или да отрече стойността на доказателствата, представени от тях.

194 Като отхвърля всички доказателства и доводи на SCC и на Dimon Inc. единствено въз основа на общи твърдения за тяхната неспособност да убедят Комисията, тя била пропуснала да изложи адекватни съображения в това отношение. Следователно не било лесно да се разбере какви доказателства, различни от вече представените, трябва да бъдат посочени от едно предприятие, за да се убеди Комисията, че то не е упражнило никакво решаващо влияние върху дъщерно дружество, чийто дружествен капитал притежава изцяло.

195 Така Комисията изисквала едно истинско probatio diabolica, а именно доказателство, чието представяне е практически невъзможно, доколкото то трябва да е „отрицателно“ доказателство, че въпросните предприятия не са се намесвали в решенията на дъщерните си дружества.

196 Комисията иска настоящата част от първото правно основание да бъде отхвърлена.

б) Преценка на Общия съд

197 Според Alliance One по същество не е възможно за едно дружество майка да представи пряко, „положително“ и необоримо доказателство за неупражняване на влияние върху поведението на дъщерното му дружество на пазара, тъй като това би означавало да се изисква probatio diabolica.

198 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че обратно на това, което твърди Alliance One, от засегнатите страни не се изисква да представят пряко и необоримо доказателство за самостоятелното поведение на дъщерното дружество на пазара, а само да посочат доказателства, годни да докажат тази самостоятелност.

199 Фактът, че в случая с цел да обори презумпцията за отговорността Alliance One не е успяло да докаже, че дъщерните дружества на дружествата майки, на които то е правоприемник, са определяли по самостоятелен начин поведението си на пазара, не означава, противно на твърдяното от него, че посочената презумпция не може в никакъв случай да бъде оборена.

200 От друга страна, следва също да се отбележи, че предвид естеството на презумпцията, която дава възможност с логическата операция дедукция от известен факт да се изведе доказателство за неизвестен факт, е напълно логично лицето, срещу което тя се прилага, по принцип да бъде задължено да приведе доказателство за противното на презюмирания факт. Тази констатация обаче не означава, че презумпцията става необорима, при положение че както в този случай, това доказателство трябва да се търси в сферата на лицето, срещу което действа презумпцията.

201 От това следва, че доводът на Alliance One е неоснователен и трябва да бъде отхвърлен.

202 По-нататък, следва да се отхвърли твърдението на Alliance One, направено в отговор на писмен въпрос на Общия съд, че съгласно Решение от 10 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 80 по-горе, единствената последица, произтичаща от приложимата презумпция била обръщането на тежестта на доказване, а не както твърдяла Комисията, че тази тежест е по-голяма за другата страна, отколкото за нея.

203 Всъщност в случая Комисията не посочва необходимата „степен“ на доказване, а се ограничава да констатира, че доказателствата, представени от SCC и Dimon Inc., не могат да оборят презумпцията.

204 Следователно четвъртата част от настоящото правно основание също следва да се отхвърли.

205 Като се има предвид гореизложеното, първото правно основание трябва да се отхвърли в неговата цялост.

Б — *По второто правно основание, изведено от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, както и на принципа на пропорционалност при определянето на окончателния размер на глобата*

1. *Доводи на страните*

206 Според Alliance One размерът на глобата, наложена солидарно на Transcatab, на Dimon Italia и на самото него като правоприемник на SCC и на Dimon Inc., нарушава член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, доколкото надхвърля прага от 10 % от оборота на всяко дъщерно дружество. Предвид оборота на всяко от тях максималният размер на глобите, които Комисията би могла да наложи, е 3,23 милиона евро, що се отнася до Transcatab, и 3,99 милиона евро, що се отнася до Dimon Italia, вместо съответно 14 милиона евро и 10 милиона евро.

207 Освен това дружеството изтъква, че като му налага обща глоба в размер на 24 милиона евро, Комисията нарушава принципа на пропорционалност. При определянето на началния размер на глобата Комисията не се била съобразила в частност с факта, че към момента на приемане на обжалваното решение сливането на SCC и Dimon Inc. вече е било извършено и че поради това само Transcatab е било все още част от новата група, докато Dimon Italia (със своя пазарен дял от 10 %) е било продадено на трети лица. Като се има предвид, че му оставали само 10 % пазарен дял, Alliance One упреква Комисията, че като му е наложила глоба, чийто начален размер бил подобен на размера на глобата, наложена на Deltafina (Universal), независимо от факта, че то имало пазарен дял от 25 %, Комисията е нарушила принципа на пропорционалност.

208 Комисията счита, че настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

2. *Преценка на Общия съд*

209 Настоящото правно основание се разделя на две части. От една страна, Alliance One се оплаква, че Комисията е надхвърлила прага от 10 % от оборота на Transcatab и на Dimon Italia. От друга страна, то се оплаква, че тя е нарушила принципа на пропорционалност, доколкото началният размер на неговата глоба се доближава до този на глобата, наложена на Deltafina (Universal), въпреки значителните разлики, които съществуват между двете групи, изразени в пазарен дял.

210 Що се отнася до първата част на настоящото правно основание, следва да се отбележи, че тя е тясно свързана с първото правно основание, доколкото отхвърлянето на същото неизбежно би се отразило върху основателността на настоящата част. Следователно с оглед на съображенията, довели до отхвърлянето на първото правно основание, следва да се заключи, че Комисията не е допуснала грешка, като е взела консолидираните обороти на Dimon Inc. (дружество майка на Dimon Italia по време на нарушението) и на SCC (дружество майка на Transcatab по време на нарушението), които са се слели на 13 май 2005 г. в новото образувание — Alliance One, като основа за изчисляването на тавана от 10 % от оборота, предвиден в член 23, параграф 2 от Регламент №1/2003 (вж. в този смисъл Решение от 30 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 125 по-горе, точка 114).

211 Всъщност този таван трябва да се изчислява въз основа на сбора от оборотите на всички дружества, които съставляват стопанското образувание, действащо като предприятие по смисъла на член 81 ЕО, тъй като единствено сборът от оборотите на съставляващите го дружества може да представлява указание за размера и икономическата мощ на въпросното предприятие (вж. в този смисъл Решение по дело HFB и др./Комисия, точка 168 по-горе, точки 528 и 529 и Решение от 30 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 125 по-горе, точка 114).

212 Следователно първата част от второто правно основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

213 Що се отнася до втората част от настоящото правно основание, изведена от твърдяното нарушение на принципа на пропорционалност, следва да се отбележи, както правилно подчертава Комисията, че в случая Alliance One в действителност повдига въпрос за правоприемство между предприятия, прикривайки го с въпроса за нарушение на принципа на пропорционалност. Всъщност предлаганото от Alliance One по същество означава, че то би трябвало да носи отговорност само за наложената на Transcatab (SCC) глоба, но не и за тази, наложена на Dimon Italia, защото последното — което е имало пазарен дял от 10 % през периода на нарушението — е било продадено на трети лица преди приемането на обжалваното решение и не принадлежи към новата група.

214 В това отношение е безспорно, че Alliance One носи отговорност за нарушението в качеството си на правоприемник на дружествата майки SCC и Dimon Inc. От друга страна, подобна констатация произтича и от съображение 349 от обжалваното решение, съгласно което Alliance One като правоприемник на групите (SCC и Dimon Inc.), на които Transcatab и Dimon Italia са принадлежали през периода на нарушението, е считано на това основание за адресат на обжалваното решение.

215 Следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика по принцип физическото или юридическото лице, което управлява съответното предприятие към момента на извършване на нарушението, носи отговорност за него дори ако към датата на приемане на решението, с което се установява нарушението, стопанисването на предприятието е поставено под отговорността на друго лице (Решение по дело Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия, точка 70 по-горе, точка 37, Решение на Общия съд по дело HFB и др./Комисия, точка 168 по-горе, точка 103 и Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Hoechst/Комисия, T-161/05, Сборник, стр. II-3555, точка 50).

216 Съдът припомня и че когато дадено образувание, извършило нарушение на правилата за конкуренция, претърпява правна или организационна промяна, от тази промяна не следва непременно създаването на ново предприятие, освободено от отговорност за действията на предходното образувание, противоречащи на правилата за конкуренция, ако от икономическа гледна точка двете образувания са идентични (вж. Решение по дело ETI и др., точка 82 по-горе, точка 42 и цитираната съдебна практика).

217 Действително може да се окаже необходимо, за целите на ефективното прилагане на правилата за конкуренция, картелът да се вмени по изключение на новото лице, което стопанисва участващото в него образувание, когато от икономическа гледна точка то може да се счита за правоприемник на лицето, което първоначално го е стопанисвало (вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Kokott по дело ETI и др., точка 82 по-горе, точки 75—78).

218 Така нареченият критерий „за икономическа приемственост“ се прилага само при особени обстоятелства, като например в случай че юридическото лице, отговорно за стопанисването на предприятието, прекрати своето правно съществуване след извършването на нарушението (Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 82 по-горе, точка 145).

219 В конкретния случай е безспорно, че разглежданото нарушение е извършено от образуванията, управлявани към момента на настъпване на фактите от SCC и Dimon Inc. Тези две образувания са прекратили правното си съществуване след извършването на нарушението, тъй като в резултат на тяхното сливане през 2005 г. е възникнало новото образувание Alliance One.

220 Когато обаче едно предприятие прекрати съществуването си поради поглъщането му от придобиващо предприятие, последното поема неговите активи и пасиви, включително отговорността за нарушение на правото на конкуренцията. В тази хипотеза отговорността за нарушението, извършено от погълнатото предприятие може да се вмени на придобиващото предприятие (вж. Решение на Общия съд от 14 декември 2006 г. по дело Raiffeisen Zentralbank Österreich и др./Комисия, T-259/02-T-264/02 и T-271/02, Recueil, стр. II-5169, точка 326 и цитираната съдебна практика).

221 Именно въз основа на тези принципи Alliance One остава отговорно, независимо от факта, че Dimon Italia е прехвърлено на трети лица, за извършеното от последното нарушение. В това отношение положението на Mindo е различно, тъй като, както е уточнено в съдебната практика, принципът на личната отговорност не се поставя под съмнение посредством позоваване на принципа на икономическата приемственост в случаите, какъвто е настоящият, при които предприятие, участвало в картела, е прехвърлено на трето независимо лице и

между лицето, което по-рано е стопанисвало предприятието, и новото лице, което стопанисва предприятието, не съществуват никакви структурни връзки (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 215 по-горе, точка 61).

222 От това следва, че в случая Комисията правилно е вменила на Alliance One отговорността за извършеното съответно от Transcatab (SCC) и Dimon Italia (Dimon Inc.) нарушение.

223 По-нататък следва да се добави, че както изтъква Комисията, позоваването, което прави Alliance One на пазарния си дял към момента на приемане на обжалваното решение, е напълно ирелевантно, защото, видно от съображения 372 и 373 от обжалваното решение, пазарните дялове, послужили за определяне на началния размер на глобите, са били тези на предприятията, участвали в края на нарушението, а именно през 2001 г.

224 Следователно втората част от настоящото правно основание също следва да се отхвърли.

225 Като се има предвид гореизложеното, второто правно основание трябва да се отхвърли в неговата цялост.

В — *По третото правно основание, изведено от фактическа грешка и грешка при прилагане на правото, както и от нарушение на принципа на пропорционалност и от липса на мотиви при определяне на коефициента на увеличение*

226 Третото правно основание се подразделя на три части. Първата част се основава по същество върху „достатъчния възпиращ ефект“ на глобата, както и върху практиката на Комисията при вземане на решения. Втората част е изведена от

нарушение на принципа на пропорционалност, както и от липса на мотиви, тъй като приложеният спрямо Alliance One коефициент на увеличение бил по-висок от този, приложен към Deltafina. Третата част е изведена от непоследователност в съображенията на Комисията, що се отнася до прилагането на коефициента на увеличение спрямо Mindo.

227 В отговор на въпрос, поставен от Общия съд по време на съдебното заседание, Alliance One обаче декларира, че втората част от настоящото правно основание произтича от фактическа грешка, и се отказва от него, както става ясно от протокола от заседанието. Следователно липсва основание то да бъде разглеждано.

1. *По първата част, изведена от достатъчния възпиращ ефект на глобата, както и от практиката на Комисията при вземане на решения*

а) Доводи на страните

228 Alliance One оспорва прилагането на коефициент на увеличение от 1,25 към началния размер на глобите, наложени на Transcatab и на Dimon Italia, определен на 10 милиона евро.

229 В частност, дружеството счита, че оборотът на техните дружества майки не оправдава прилагането на коефициент на увеличение и че като се има предвид техният размер и фактът, че не са били в течение на практиките на италианските си дъщерни дружества на пазара на суров тютюн, глоба от 10 милиона евро в случая е достатъчно възпираща. Освен това Комисията е трябвало да вземе предвид и ограничения размер на засегнатия от нарушението географски пазар.

230 По-нататък, Alliance One се позовава на практиката на Комисията при вземане на решения, като сравнява оборота на SCC и на Dimon Inc. и равнището на наложените на дъщерните им дружества глоби с тези, наложени на санкционираните от Комисията предприятия в посочените дела, за да докаже, че в случая прилагането на коефициент на увеличение не е оправдано за постигането на достатъчен възпиращ ефект.

231 В репликата Alliance One добавя, че като прилага поотделно коефициент на увеличение спрямо Transcatab и Dimon Italia, Комисията надхвърля пределите на дискреционните си правомощия и също така се отклонява от Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 [ВС] (ОВ С 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките“), съгласно които никакво увеличение на основния размер не може и не трябва да се налага автоматично към многонационалните групи, освен ако необходимостта от осигуряване на достатъчен възпиращ ефект го налага.

232 Така Alliance One заключава, че прилагането на коефициент на увеличение от 1,25 спрямо Transcatab и Dimon Italia не е оправдано и вследствие на това иска намаляване на размера на глобите.

233 Комисията оспорва доводите на Alliance One.

б) Преценка на Общия съд

234 Следва да се припомни, че предвидените в член 23 от Регламент № 1/2003 санкции имат за цел да накажат неправомерните поведения, както и да предотвратят тяхното възобновяване. Следователно възпирането представлява цел на глобата (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 15 март 2006 г. по дело BASF/

Комисия, T-15/02, Recueil, стр. II-497, точки 218 и 219 и цитираната съдебна практика и Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 125 по-горе, точка 150).

235 Необходимостта от осигуряване на възпиращ ефект на глобата изисква нейният размер да бъде приспособен, за да държи сметка за търсеното въздействие върху предприятието, на което се налага и с цел глобата да не бъде незначителна или прекомерна, в частност с оглед на финансовите възможности на въпросното предприятие, съгласно изискванията, изведени, от една страна, от необходимостта да се осигури ефективността на глобата и от друга, от спазването на принципа на пропорционалност (Решение на Общия съд от 5 април 2006 г. по дело Degussa/Комисия, T-279/02, Recueil, стр. II-897, точка 283, Решение на Общия съд по дело Hoechst/Комисия, точка 215 по-горе, точка 379 и Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, точка 125 по-горе, точка 154).

236 Следва да се констатира, че в случая Комисията, макар да не се позовава изрично на Насоките, е определила размера на глобите, прилагайки определения в тях метод, като те посочват в точка 1 A, посветена на тежестта на нарушенията, възпиращата цел на глобите. Четвъртата алинея от тази точка гласи по-точно, че е необходимо „да се определи глоба в размер, който гарантира, че тя има сериозен възпиращ ефект".

237 Тази цел е посочена в заглавието на точка 2.6.3.2 от обжалваното решение („Специфична тежест и възпиращ ефект"), и по-конкретно в неговите съображения 374 и 375. Всъщност Комисията е решила да приложи коефициент на увеличение от 1,5 (т.е. увеличение от 50 %) към началния размер на глобата, определен за Deltafina (Universal), и от 1,25 (т.е. увеличение от 25 %) към тази, определена за Dimon Italia (Dimon Inc.) и Transcatab (SCC), за да осигури достатъчно възпиращ ефект на глобата, който би липсвал, ако този начален размер се ограничаваше само до отразяване на положението на предприятията на пазара. Тя се основава в частност върху техните съответни световни обороти от 3,276 милиарда щатски долара (USD), от 1,311 милиарда USD и от 0,896 милиарда USD през 2005 г., за да държи сметка за „значителната икономическа и финансова мощ" на тези групи с оглед на факта, че те са и основните световни търговци на

тютюн, които осъществяват дейност на различни равнища в тютюневата индустрия и на различни географски пазари.

238 Първо, що се отнася до довода, който Alliance One извежда от вече достатъчно възпиращия характер на началния размер на глобата от 10 милиона евро, следва да се констатира, че то по никакъв начин не подкрепя твърдението си, че ако размерът на глобата е бил определен, без да се отчита свързаният с възпиращия ефект коефициент на увеличение, той е щял да бъде достатъчен, за да ѝ гарантира подобен ефект (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 юни 2010 г. по дело Lafarge/Комисия, C-413/08 P, Сборник, стр. I-5361, точка 107).

239 Във всеки случай следва да се отбележи, че този довод се основава върху погрешна предпоставка, а именно че увеличението на глобата почива на преценка за съответствие между даден размер на глоба и възпиращата цел на глобата, преценена с оглед на размера и общите ресурси на предприятията.

240 От обжалваното решение обаче не следва, че операцията, целяща да отчете размера и общите ресурси с оглед на възпиращата цел, зависи от тази преценка. Всъщност чрез увеличението на началния размер на глобите, направено в съображение 376 от обжалваното решение, Комисията независимо от равнището на тези размери в действителност извършва с цел да осигури възпиращият ефект на глобата различно третиране на участниците в един и същ картел, за да отчете начина, по който те са реално засегнати от глобата. Това различно третиране е извършено посредством коефициенти на увеличение, определени с оглед на размера и общите ресурси на предприятията, независимо от равнището на размерите, към които тези коефициенти се прилагат (вж. в този мисъл Решение BASF/Комисия, точка 234 по-горе, точка 241).

241 При това положение следва да се отбележи, че Комисията правилно е приела, че предвид размера и общите ресурси на групите SCC и Dimon Inc., преценени с помощта на общия оборот за стопанската година, приключваща на 31 март 2005 г., има основание с цел постигането на възпиращ ефект да приложи по отношение на последните коефициент на увеличение на глобата, без впрочем и

обратно на твърдяното от Alliance One, въпросът дали те са били в течение на практиките на италианските си дъщерни дружества да има някакво значение (вж. в това отношение точка 125 по-горе).

242 Второ, що се отнася до довода, изведен от достатъчния възпиращ ефект, като се има предвид практиката на Комисията при прилагане на коефициенти на увеличение, е достатъчно да се подчертае, че по-ранната практика на Комисията не служи сама по себе си като правна рамка на глобите в областта на конкуренцията, като се има предвид, че същата е определена единствено в Регламент № 1/2003 и в Насоките (вж. в този смисъл Решение на Съда от 24 септември 2009 г. по дело Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, Сборник, стр. I-8681, точка 233 и цитираната съдебна практика и Решение на Общия съд от 30 септември 2003 г. по дело Michelin/Комисия, T-203/01, Recueil, стр. II-4071, точка 292).

243 Трето, що се отнася до довода, изведен от много ограничения обхват на географския пазар, следва да се отбележи, на първо място, че разглежданият картел е бил национален и противно на това, което изглежда внушава Alliance One, не се е ограничавал до регионите на производство на тютюн. Картелът, създаден от преработвателите, всъщност е засягал пазара на изкупуване, а не производството, което е съсредоточено в някои региони на полуострова (вж. съображение 83 от обжалваното решение). На второ място и във всички случаи трябва да се отбележи, че този въпрос не е свързан с прилагането на коефициента на увеличение. Всъщност обхватът на географския пазар е елемент, който Комисията взема предвид при преценката на тежестта на нарушението (вж. в случая съображения 365 и 366 от обжалваното решение). Поради това този елемент съответства на обективна и присъща на нарушението характеристика, докато прилагането на коефициент на увеличение с цел постигането на възпиращ ефект предполага отчитането на обективните характеристики на участниците, като техния размер и икономическите им ресурси. По-нататък, самата формулировка на точка 1 A, четвърта алинея от Насоките потвърждава тази теза, тъй като отчитането на елементите, които оправдават прилагането на възпиращ фактор, е извършено независимо от характера на нарушението, от неговото конкретно въздействие върху пазара и географския обхват на същия (вж. в този смисъл

Решение по дело Degussa/Комисия, точка 235 по-горе, точка 273). Следователно този довод трябва да бъде отхвърлен като неотносим.

244 Четвърто, що се отнася до повдигнатия в репликата довод, че в случая Комисията се била отклонила от Насоките, доколкото те биха ѝ попречили да приложи автоматично увеличение на началния размер на глобата към многонационални групи, следва да се констатира, че той не е подкрепен с факти. Всъщност от обжалваното решение е видно, че при определянето на началния размер Комисията е преценила най-напред специфичната тежест на всяко предприятие в зависимост от неговия пазарен дял и след това е взела предвид икономическата и финансова мощ на многонационалните групи, към които принадлежат предприятията, извършили нарушението, с цел да осигури достатъчен възпиращ ефект на този размер. По този начин увеличението на началния размер на глобата в никакъв случай не е направено автоматично.

245 В светлината на тези съображения следва да се направи изводът, че Комисията не е допуснала грешка, като е увеличила началния размер на наложените на SCC и на Dimon Inc. глоби с цел да гарантира техния достатъчен възпиращ ефект.

2. *По третата част, изведена от непоследователност в съображенията на Комисията, що се отнася до прилагането на коефициента на увеличение спрямо Mindo*

а) Доводи на страните

246 Alliance One упреква Комисията, че съображенията ѝ са непоследователни, що се отнася до неприлагането на коефициент на увеличение спрямо Mindo,

поради това че последното вече не е свързано с него и следователно е отделно предприятие. Щом като Alliance One е отговорно за наложената на Dimon Italia (Mindo) глоба, ако коефициент на увеличение не е приложим спрямо последното, то той бил още по-малко приложим към него самото.

247 Прилагайки коефициент на увеличение поотделно спрямо Dimon Italia и спрямо Transcatab с мотива, че към момента на нарушението те са принадлежали към две многонационални групи, Комисията не била взела предвид факта, че в момента, в който обжалваното решение е било прието и глобата е трябвало да бъде заплатена, само Transcatab все още е било част от една многонационална група, докато Dimon Italia междувременно е било продадено.

248 Освен това с оглед на преследвания чрез прилагането на коефициент на увеличение възпиращ ефект прилагането на такъв коефициент било оправдано само по отношение на дружеството, което е извършило неправомерното действие, а не към дружество, което е изцяло чуждо на картела и чиято единствена връзка с дружеството, което участва пряко, е, че в миналото е притежавало дялове в него.

249 Тъй като Mindo не е преустановило съществуването си, спрямо него трябвало да бъде приложен коефициент на увеличение в качеството му на пряк участник в картела. Според Alliance One използваният от Комисията критерий води до неприемливата последица, че дружеството, пряко извършило нарушението, е санкционирано по-леко от дружеството, което го е контролирало преди и което не само не било участвало в картела и дори не знаело за съществуването му, но и вече не било свързано със същото.

250 В крайна сметка според Alliance One Комисията не може да счита две дружества за солидарно отговорни за различни и отделни размери на една и съща глоба, както тя е направила в случая.

251 Комисията оспорва доводите на Alliance One.

б) Преценка на Общия съд

252 Най-напред следва да се отбележи, че в случая Комисията основателно е взела предвид общия оборот на дружествата майки, а именно Dimon Inc. и SCC, за да изчисли коефициента на увеличение, а не само този на засегнатите дъщерни дружества, тъй като, както бе отбелязано в анализа на първото правно основание, дружеството майка и дъщерното дружество представляват с оглед на член 81 ЕО едно-единствено предприятие (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 12 декември 2007 г. по дело BASF и UCB/Комисия, T-101/05 и T-111/05, Сборник, стр. II-4949, точка 49 и Решение на Общия съд от 18 юни 2008 г. по дело Hoechst/Комисия, T-410/03, Сборник, стр. II-881, точка 379). По-нататък, прилагането на коефициент на увеличение с цел постигането на възпиращ ефект в случая е оправдано именно поради факта че извършилите нарушението предприятия са принадлежали към многонационални групи (вж. съображение 374 от обжалваното решение).

253 В бележка под линия 291 към съображение 374 от обжалваното решение Комисията уточнява, че прилагането на коефициент на увеличение, що се отнася до глобата, наложена на Mindo (по-рано Dimon Italia), се обосновава от солидарната отговорност на Alliance One, докато, що се отнася до индивидуалната отговорност на Mindo, прилагането на такъв коефициент не би било обосновано, като се има предвид, че то е прекъснало всякаква връзка със своя акционер. Въпреки това с оглед на факта, че отговорността на Mindo трябва да се вземе предвид в рамките на 10 % от оборота му, Комисията е приела, че е ненужно да изчислява отделно начален размер за това предприятие. От това следва, че доводът, изведен от това, че Комисията не е взела предвид съществуващото към момента на приемане на решението положение, не е подкрепен с факти.

254 В съображения 403 и 404 от обжалваното решение (в точка 2.6.3.6, озаглавена „Резултантни глоби и прилагане на тавана на глобата“), Комисията уточнява положението на Mindo. По-точно в съображение 404 от обжалваното решение тя посочва:

„[…] [солидарната] отговорност на Mindo (което понастоящем не поддържа никаква връзка с бившата група Dimon) трябва да се вземе предвид в рамките на 10 % от оборота му през последната стопанска година (т.е. 3,99 милиона евро)."

255 Действително, когато дадена икономическа единица междувременно престане да съществува, всеки адресат на решението има право спрямо него да бъде индивидуално приложен посоченият таван (Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-71/03, T-74/03, T-87/03 и T-91/03, непубликувано в Recueil, точка 390 и Решение на Общия съд от 13 септември 2010 г. по дело Trioplast Wittenheim/Комисия, T-26/06, непубликувано в Сборника, точка 113).

256 Следва да се констатира обаче, че в конкретния случай въпросът за прилагането на коефициент на увеличение с оглед постигането на възпиращ ефект спрямо Mindo поради ограничението на размера на наложената му глоба до 10 % от оборота му е без всякакво практическо значение. Следователно доводът, изтъкнат от Alliance One, е безпредметен.

257 Във всички случаи, за да бъде постигнат правилно възпиращият ефект, трябва да бъдат оценени общите ресурси на едно предприятие, и то при спазване на принципа на пропорционалност, към датата на налагане на глобата, което впрочем не се оспорва от Alliance One (вж. в този смисъл Решение по дело Degussa/Комисия, точка 235 по-горе, точка 285).

258 Следователно Комисията не може да бъде упрекната, че при определяне на увеличението с оглед постигането на възпиращ ефект е взела предвид оборотите, реализирани от групите, чието сливане е осъществено между преустановяването на нарушението и приемането на обжалваното решение.

259 Комисията също така основателно приема, че Mindo е солидарно отговорно с Alliance One за заплащането на глобата до размер от 3,99 милиона евро, докато последното остава отговорно за заплащането на целия размер на глобата, а именно 10 милиона евро.

260 От всички тези съображения следва, че и настоящото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

261 Следователно жалбата трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост, без да е необходимо в случая да се разглежда допустимостта на второто и третото искане на Alliance One.

По съдебните разноски

262 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Alliance One е загубило делото, то следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Alliance One International, Inc. да заплати съдебните разноски.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 септември 2011 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора ..... II - 5748

А — Административното производство ..... II - 5749

Б — Обжалваното решение ..... II - 5751

1. Адресатите на обжалваното решение ..... II - 5752

2. Определяне на размера на глобите ..... II - 5756

Производство и искания на страните ..... II - 5762

От правна страна ..... II - 5764

А — По първото правно основание, изведено от нарушение на правилата, уреждащи възможността за вменяване на отговорност на дружество майка за извършени от дъщерното му дружество нарушения, както и от нарушение на правото на защита ..... II - 5765

1. По първата част, изведена от нарушение на правилата, уреждащи възможността за вменяване на отговорност на дружеството майка за практиките на дъщерното му дружество ..... II - 5765

а) Доводи на страните ..... II - 5765

б) Преценка на Общия съд ..... II - 5769

2. По втората част, изведена от непризнаването на доказателствата, представени от SCC и Dimon Inc. с цел оборване на презумпцията .. II - 5774

а) Доводи на страните ..... II - 5774

б) Преценка на Общия съд ..... II - 5783

По доводите с общ характер, посочени с цел оборване на презумпцията ..... II - 5784

По специфичните елементи, посочени с цел оборване на презумпцията ..... II - 5786

— По отношенията между SCC и Transcatab ..... II - 5787

— По отношенията между Dimon Inc. и Dimon Italia ..... II - 5789

По елементите, за които се твърди, че Комисията е използвала, за да потвърди липсата на самостоятелност на Transcatab и на Dimon Italia ..... II - 5791

По тълкуването на доказателствата, годни да оборят презумпцията, в светлината на съдебната практика ..... II - 5797

3. По третата част, изведена от нарушение на правото на защита ..... II - 5799

а) Доводи на страните ..... II - 5799

б) Преценка на Общия съд ..... II - 5801

4. По четвъртата част, изведена от нарушение на правилата относно разпределянето на тежестта на доказване ..... II - 5805

а) Доводи на страните ..... II - 5805

б) Преценка на Общия съд ..... II - 5806

Б — По второто правно основание, изведено от нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, както и на принципа на пропорционалност при определянето на окончателния размер на глобата ..... II - 5808

1. Доводи на страните ..... II - 5808

2. Преценка на Общия съд ..... II - 5809

В — По третото правно основание, изведено от фактическа грешка и грешка при прилагане на правото, както и от нарушение на принципа на пропорционалност и от липса на мотиви при определяне на коефициента на увеличение ..... II - 5812

1. По първата част, изведена от достатъчния възпиращ ефект на глобата, както и от практиката на Комисията при вземане на решения .... II - 5813

а) Доводи на страните ..... II - 5813

б) Преценка на Общия съд ..... II - 5814

2. По третата част, изведена от непоследователност в съображенията на Комисията, що се отнася до прилагането на коефициента на увеличение спрямо Mindo ..... II - 5818

а) Доводи на страните ..... II - 5818

б) Преценка на Общия съд ..... II - 5820

По съдебните разноски ..... II - 5822